

resurse spirituale

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

Nr. 33 - 2015

MAREA NOASTRĂ LUCRARE

Adevărul rostit în dragoste:
EVANGHELIZAREA NU ESTE INTOLERANTĂ
Joseph Dimitrov | 3

PREȚUL CELOR PIERDUȚI
Alan R. Johnson | 9

Seria "Pe deplin pentecostal" - Partea a 5-a:
**PRACTICI PENTECOSTALE:
BOTEZUL ÎN DUHUL SFÂNT ESTE SEMNIFICATIV**
Mark Wootton | 15

**Rețeaua Împărăției:
ÎNVĂȚÂND SĂ TE CONECTEZI CA ȘI ISUS**
Joseph Castleberry | 19

INFLUENȚĂ PRIN COMUNICARE
Marcia Lednicky | 23

EVANGHELIZAREA împletită cu COMPASIUNEA
Jerry Ireland | 26

FEMEILE și EVANGHELIZAREA
Beth Grant | 30

Seria „Trăirea în Împărăție” - Partea a 5-a:
TRANSFERAREA ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUMINII
H. Maurice Lednicky | 31

Schiță de predică: ISUS UMBLĂ PE APE
Jim Dearman | 34

REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

resurse
spirituale

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.322.744; 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro
Website: www.resursespirituale.ro

Colectivul de redacție:

Redactor Șef:	Warren Flattery
Traducător:	Elisabeta Chiriță
Editor:	Luca Crețan
Layout:	Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

**ISUS
ESTE UN
MIT**

DREPTURILE

RELIGIOASE

SUNT

GREȘITE

PĂSTRĂȚI

PENTRU

VOI

CREDINȚA

**B
I
G
O
Ț
'
I
I**

URA

NU

ESTE O

VALOARE

A FAMILIEI

Adevărul rostit în dragoste: EVANGHELIZAREA NU ESTE INTOLERANȚĂ

de Joseph Dimitrov

Cum poate Biserica să-și ducă mai departe mandatul încredințat de Dumnezeu, într-o atmosferă de indiferență spirituală, în cel mai bun caz și de opoziție militantă, în cel mai rău? Într-un mediu atât de cinic, cum pot creștinii să proclame eficient evanghelia? Și cum diferă percepția noastră despre Evanghelizare față de percepția celor din afara credinței?

„Ce nu e bine cu această imagine? Dacă fiica mea ar fi pretins că este musulmană sau budistă, presupun că ar fi primit un răspuns mult mai pozitiv.

De ce îi deranjează pe oameni atât de tare mesajul Evangheliei? Într-o societate care încurajează diversitatea și exprimarea liberă a ideilor, de ce mulți se dezlănțuie împotriva creștinilor – adesea chiar înainte de a asculta ce avem de spus? În multe feluri, creștinismul și cultura noastră postmodernă au ajuns la un punct de coliziune.

CUM S-A AJUNS AICI?

Ca să răspundem la această întrebare, trebuie să luăm în calcul schimbările masive petrecute în ultimii 300 de ani, începând cu epoca iluministă din secolul al 18-lea. Această perioadă, care a ridicat rațiunea umană la nivelul celei mai înalte autorități, a căutat să separe demersurile intelectuale de influența divină. Pe măsură ce descoperirile științifice care au captivat imaginația academicienilor au coborât la nivelul publicului larg, oamenii au pus la îndoială din ce în ce mai mult nevoia de creștinism.

Epoca modernă a continuat să marginalizeze rolul credinței în societate, până când lumea seculară a început

Așadar eu voi arde în iad pentru că nu cred?”

Acesta a fost răspunsul sarcastic, agresiv, al unui student din grupa de limbă olandeză de la facultatea ficei mele atunci când ea a dezvăluit că, fiind creștină, crede în viața de după moarte. Conversația s-a stârnit ca parte dintr-o discuție academică despre spiritualitate. Deși fiica mea a explicat că ea nu intenționează să judece pe nimeni, clasa a izbucnit într-o dezbateră dacă ea are sau nu vreun drept de a-și exprima credința.

să privească evanghelizarea nu doar cu scepticism ci chiar cu ostilitate.¹ Mulți au respins ca intolerante pretențiile creștinismului cu privire la adevăr divin, absoluturi morale și mântuirea doar prin Cristos. Oamenii s-au simțit insultați de învățăturile biblice care nu lasă loc realităților alternative sau paradigmatelor contradictorii.

Pe lângă toate acestea, schimbările rapide în tehnologia informației și mobilitatea crescândă au dus la creșterea interesului pentru diferite religii orientale și la adoptarea umanismului secular. Această dezvoltare a contestat valorile iudeo-creștine tradiționale pe care s-a fondat în mare măsură societatea occidentală. Drepturile individuale și acceptarea reciprocă au devenit principiile sociale dominante.

Cultura de astăzi arată o creștere a nemulțumirii chiar și față de conceptul toleranței, privind-o cinic ca pe o unealtă prin care idei inacceptabile ajung să capete influență. Conform acestei tendințe noi, postmoderne, toleranța este mai puțin importantă decât dezmembrarea sistemelor de gândire absolute sau relative care i-ar putea face pe alții să se simtă inconfortabil.²

Toate acestea trebuie să ne aducă în fața unor întrebări sănătoase. Cum poate Biserica să-și ducă mai departe

mandatul încredințat de Dumnezeu, într-o atmosferă de indiferență spirituală, în cel mai bun caz, și de opoziție militantă, în cel mai rău? Într-un mediu atât de cinic, cum pot creștinii să proclame eficient evanghelia? Și cum diferă percepția noastră despre evanghelizare față de percepția celor din afara credinței?

BAZELE EVANGHELIZĂRII CREȘTINE

Pentru a răspunde la această importantă întrebare, să definim mai întâi adevărata evanghelizare. Există două componente principale ale evanghelizării biblice: ea conține un mesaj și manifestă o atitudine. Acestea nu pot funcționa decât împreună. Evanghelizarea care comunică mesajul dar nu are atitudinea potrivită este doar o unealtă de prozelitism. Evanghelizarea trebuie exemplificată, nu doar exclamată. Pe de altă parte, evanghelizarea care demonstrează compasiune sau bunăvoință fără a proclama mesajul evangheliei este ca și un indicator care nu arată în nicio direcție.

Nu-i de mirare că mesajul din Ioan 3:16 este atât de puternic și plin de sens. El comunică mesajul salvării și simultan dezvăluie sentimentul din spatele lui: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...” Dragostea lui Dumnezeu a pus în mișcare planul Său de mântuire, iar declarația acestei vești bune ne arată care este planul Său pentru omenire. Evanghelizarea eficientă apare din dragoste și este proclamată în dragoste.

Mesajul evangheliei, fără atitudinea lui Dumnezeu de dragoste și compasiune, este fără efect. Dragostea lui Dumnezeu ne constrânge spre proclamare. Să nu uităm niciodată că Duhul Sfânt folosește atât mesajul cât și atitudinea de iubire a evangheliei.

Evanghelia conține un mesaj fără compromis. Isus a declarat: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” și a afirmat că El este „calea, adevărul și viața” (Ioan 14:6).

Multe alte versete susțin acest adevăr. Scriitorii evangheliilor nu au prezentat un mesaj neutru cu o interpretare deschisă. Ei au scris cu o direcție clară și cu o misiune evanghelică: „Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și, crezând, să aveți viața în Numele Lui” (Ioan 20:31).

În privința căii de mântuire nu există ambiguitate. Acest mesaj clar i-a deranjat pe iudeii și pe grecii din vremea lui Pavel. Pavel știa că mesajul crucii nu poate fi adaptat de către contemporanii săi ca să se potrivească cu așteptările lor. De-a lungul timpului, Cuvântul nu se schimbă niciodată. În schimb, ne cheamă pe noi să ne schimbăm și să devenim ca Isus. Cu mult înainte de timpul nostru postmodern, Pavel a reflectat la toleranță și la relația ei cu Evanghelia și a tras concluzia clară: „Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos” (Galateni 1:10).

Răspunzând învățătorilor falși care căutau să aducă evanghelia mai aproape de iudaism și s-o facă să arate mai acceptabil, Pavel a insistat că orice încercare de a schimba mesajul îl transformă într-o „altă evanghelie” care încetează a mai fi o evanghelie (Galateni 1:6, 7).

În timp ce mesajul este lipsit de echivoc, dragostea evangheliei este atotcuprinzătoare. Dumnezeu îi iubește pe toți și vrea ca toți oamenii să ajungă la mântuirea prin Cristos (1 Timotei 2:3–5). Biblia poruncește creștinilor să-i iubească

pe alții, să predice vestea bună la orice făptură și să trăiască în pace cu toți (Marcu 12:31; 16:15; Evrei 12:14). Isus a iubit și a primit tot felul de oameni, de la leproși și vameși la păcătoși și cerșetori. Deși liderii religioși L-au criticat pentru că se asocia cu oameni care aveau o reputație proastă, proscrisii societății găseau în El un prieten adevărat. El încă îi primește bucuros pe toți cei care vin la El.

Romani 10:13 declară că „oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit”. Evanghelia nu este exclusivistă. Dumnezeu nu este preocupat de etnia unei persoane, statutul social, aparența fizică, mediul religios din care vine sau oricare altă caracteristică superficială. El îi invită pe toți să vină și să primească darul Său, mântuirea. Și El ne poruncește să predicăm mesajul evangheliei la fiecare om care vrea să-l asculte.

Noi trebuie să-i iubim pe oameni chiar și atunci când ei resping evanghelia. Când ei ne persecută din cauza mesajului, noi trebuie să-i iertăm și să continuăm să-i iubim. Iubirea pentru alții este evanghelizare în acțiune și foarte adesea este singurul lucru pe care îl putem face. În timp ce alte religii arată acceptare doar dacă mesajul lor este acceptat, credința creștină nu pune limite compasiunii. Dragostea lui Isus nu a încetat la cruce. Grijă lui Ștefan pentru alții nu s-a oprit atunci când el s-a confruntat cu moartea prin lapidare. Arzând ca torțele și devorați de animale pentru credința lor, primii martiri creștini nu au încetat să-i iubească și să-i ierte pe cei care îi executau. Ei erau martori ai respingerii mesajului, dar cu toții au demonstrat atitudinea cea corectă a evangheliei – atributul iubirii.

Biblia aplică acest principiu chiar și celei mai mici unități sociale: familia. Celor care sunt căsătoriți cu o persoană necredincioasă, Pavel le spune: „ce știi tu, nevastă, dacă îți vei mântui bărbatul? Sau ce știi tu, bărbate, dacă îți vei mântui nevasta?” (1 Corinteni 7:16).

La fel, Petru spune că femeile trebuie să păstreze o atitudine de evlavie și iubire față de soții lor „pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor” (1 Petru 3:1)

EVANGHELIZARE ȘI TOLERANȚĂ

Trebuie observat că tensiunea dintre evanghelizare și toleranță este oarecum naturală pentru că, deși cele două au puncte comune, scopul lor final este diferit. Scopul toleranței este pacea și acceptarea reciprocă între diferitele segmente sociale. Scopul evanghelizării este pacea adevărată a inimii umane, care vine din împăcarea cu Dumnezeu.

Cultura noastră occidentală pune sub semnul întrebării ideea de adevăr absolut. Conform gândirii umaniste, adevărul se schimbă în timp, pe măsură ce societățile și credințele se schimbă. Ca să ne considere corecți din punct de vedere politic, lumea ne cere să acceptăm astăzi ceea ce ieri era considerat complet greșit.

În ciuda acestor insistențe furioase pentru toleranță, metodele considerate corecte politic n-au ajuns să ofere soluții reale la problemele lumii. Toleranța caută să îmbunătățească societatea noastră diversă învățându-i pe oameni să lase deoparte convingerile personale și concepțiile proprii despre adevăr pentru a îmbrățișa diferențele. Totuși, problema vindecării interioare și a transformării rămâne oarecum fără

răspuns. Toate ființele umane au aceeași natură păcătoasă, cunosc aceleași emoții și cugetă la aceleași probleme existențiale. Sufletele noastre eterne tânjesc după adevărul și împlinirea pe care doar Isus le aduce.

Cristos ne cheamă să ducem Cuvântul Său neschimbat la o lume în schimbare. Noi nu alterăm mesajul, dar ne putem adapta metodele. Poate că abordarea care este cea mai potrivită culturii actuale este persuasiunea. Trăim într-o lume cu exprimări intelectuale diverse. Arta, literatura, filozofia, distracția, reclama și tehnologia se luptă să obțină atenție.

Comunicarea persuasivă cheamă la discuții bazate pe un schimb respectuos de idei. În acest context cultural familiar, se poate declanșa o conversație onestă. Gândește-te la doi oficiali aleși care au afiliere politică diferită și care merg împreună la o cafea. Prin discuții, ei pot fi de acord că nu au aceleași idei, dar pot găsi teren comun, pot oferi idei spre analiză și în final ei pot construi o relație, în pofida diferențelor dintre ei.

În timpul călătoriilor sale misionare, apostolul Pavel a practicat persuasiunea în sinagogi, piețe și în alte locuri publice. Confruntându-se cu filozofii din Atena (Fapte 17:16–34), el a folosit respectuos propriile lor credințe și opere scrise ca să prezinte evanghelia. Această metodă de persuasiune civilă nu s-a transformat într-o conversație fără sfârșit și fără țintă. De obicei, ajungea la un punct unde ascultătorilor li se oferea posibilitatea de a face o alegere fără nicio constrângere.

Pavel a arătat respect și a apelat la ascultători să-i arate respect și să ia în calcul motivația sinceră din spatele mesajului său. „Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5:20).

Manipularea și intimidarea nu au loc în proclamarea evangheliei. Aceste abordări aduc un aer de superioritate și folosirea lor a marcat petele întunecate din istoria Bisericii. Adevărata evanghelizare nu este o metodă pentru a ajunge la o poziție de dominare asupra unor segmente ale societății. Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător; el nu se află în competiție cu metodele de propagandă ale altor religii.

Înconjurați de agnostici, ateii, liber-cugetători și oameni de alte credințe, lucrarea noastră nu este de a ne retrage de lângă ei pentru că sunt diferiți de noi ci de a ne angaja cu ei într-o comunicare semnificativă care revelează mesajul unic și aducător de speranță al evangheliei, ca și dragostea noastră pentru fiecare persoană. Lumea are o nevoie disperată de ceea ce avem noi. Așa că le oferim aceasta dintr-o inimă care caută să slujească oamenilor și să-L onoreze pe Dumnezeu. Aceasta este abordarea pe care o prescrie Pavel în 2 Corinteni 5:11: „Ca unii care cunoaștem deci frica de Domnul, pe oameni căutăm să-i încredințăm...”

Când cineva aude mesajul simplu al mântuirii prin Cristos, el poate alege să-l ignore, să-l accepte sau să-l respingă. Nu este nicio intoleranță în aceasta, dimpotrivă, drepturile și libertatea de voință a fiecărui membru din societatea noastră pluralistă sunt respectate.

Adevăratul mesaj al evangheliei apelează la un răspuns. Acest fapt îi duce pe mulți la concluzia falsă că evanghelizarea este intolerantă.

De fapt, Isus caută să schimbe inimile, în vreme ce lumea îi încurajează pe oameni să rămână în păcat și să îmbrățișeze un mod de viață egoist, în numele diversității.

Când cineva aude mesajul simplu al mântuirii prin Cristos, el poate alege să-l ignore, să-l accepte sau să-l respingă.

Nu este nicio intoleranță în aceasta, dimpotrivă drepturile și libertatea de voință a fiecărui membru din societatea noastră pluralistă sunt respectate.

Când noi comunicăm în mod autentic evanghelia, ea nu sună foarte atrăgător. Filozofii contemporane promovează căutarea câștigului personal, ghidate de valori și adevăruri relative, și-l scutesc pe individ de neplăcerea de a se confrunta cu conștiința sau cu principiile morale. Puneți aceasta în contrast cu lepădarea de sine, trăirea în dreptate și răspunderea în fața Cuvântului și Duhului lui Dumnezeu. Mesajul evangheliei proclamă mântuirea din păcat și darul vieții veșnice, dar ne cheamă și la responsabilitate personală. Noi trebuie să fim dispuși să ne lepădăm de vechea natură păcătoasă, să ne abatem de la faptele rele și să ne predăm viețile pe deplin lui Cristos – așezând planurile Sale deasupra planurilor noastre. Aceasta este o desprindere radicală de modul în care operează lumea. Nu din acest motiv L-au părăsit mulți ucenici pe Isus? Așadar, o prezentare biblică a evangheliei nu are nimic în comun cu tehnicile de prozelitism care manipulează oamenii prin metode atrăgătoare, comerciale. De aceea, metoda persuasiunii raționale oferă cea mai bună ocazie pentru o explicare obiectivă și completă a mesajului.

Eforturile de a reduce la tăcere evanghelia, de dragul toleranței, arată ipocrizia care-i caracterizează pe îngâmfății susținători ai „diversității”. Când o societate pluralistă recurge la astfel de tactici ea devine o societate autoritariană, în care elita decide cum să gândească, să vorbească și să acționeze ceilalți oameni.

De curând, un grup de studenți creștini din orașul nostru au făcut o cerere pentru a înființa o asociație a studenților creștini. Statutul prestigioasei lor universități permite și încurajează formarea diferitelor asociații studențești. Printre altele, există o asociație a studenților evrei și un grup de arabi europeni. De ce n-ar fi și o asociație creștină? Totuși, consiliul universității a refuzat cererea, sub pretext că etica, crezul și doctrinele creștine sunt incompatibile cu principiile gândirii pluraliste și ale toleranței sociale. Consiliul a recomandat studenților să-și revizuiască propunerea și să scoată din text referințele la creștinism. Concluzia simplă a fost că asociația creștină propusă de studenți putea fi de orice fel, numai creștină nu.

Oricât de dezamăgitoare este discriminarea aceasta ostentativă, teama de respingere nu trebuie să împingă Biserica în subterane. Dumnezeu nu vrea ca noi să fim

înstrăinați de societate. Când Isus s-a rugat pentru Biserică, El a zis: „Nu te rog să-i iei din lume... Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume” (Ioan 17:15,18).

Adevăratul nostru dușman nu este cultura în care trăim. De fapt, noi ne luptăm cu forțele demonice nevăzute care caută să-i prevină pe oameni de a ajunge la cunoștința mântuitoare a lui Cristos (Efeseni 6:12). Ca păcătoși mântuiți prin har, motivați de iubire și inspirați de credință, noi ne putem identifica cu cei pierduți spiritual atunci când prezentăm mesajul de speranță al lui Cristos, cu bunăvoință și respect.

Profetul Iona din Vechul Testament a refuzat să se identifice cu poporul din Ninive. Ca urmare, el n-a reușit să înțeleagă inima lui Dumnezeu. Chiar și când în final a predicat mesajul, în spatele cuvintelor lui nu a fost compasiunea sau mila.

Marea Trimitere din Matei 28 nu este un slogan de campanie pe care să-l trâmbițăm la evenimente speciale. Acesta ar trebui să fie mai degrabă un mod de viață normal pentru un creștin. Oriunde trăiesc și lucrează oamenii lui Dumnezeu, ar trebui să se producă evanghelizare. Înțelesul literar din limba greacă al textului Marii Trimiteri sună astfel: „În timp ce mergeți, faceți ucenici...”

Când avem inima lui Dumnezeu și trăim în voia Lui, evanghelizarea curge din tot ce facem. Noi în mod natural servim pentru binele oamenilor din jurul nostru ca și reprezentanți ai lui Cristos în această lume.³ Prin cuvintele și acțiunile noastre bune, viețile noastre devin demonstrații convingătoare ale adevărului evangheliei.

Desigur, noi avem obligația nu doar de a arăta dragostea și compasiunea lui Isus ci și de a le explica. Este biblic să-i ajutăm pe cei în nevoie. Totuși, este important, de asemenea, să le spunem oamenilor și de ce îi iubim, de ce mai mergem și a doua milă cu ei, de ce când ne doare întoarcem și celălalt obraz și de ce oferim de mâncare și de băut dușmanilor noștri. Aceste concepte ale evangheliei sunt străine pentru societatea occidentală modernă. Totuși, ele sunt în acord cu principiile umanitare pe care mulți din societatea noastră le apreciază și le onorează. Într-adevăr, a arăta bunătate oricui – chiar și celor indiferenți și ostili – nu înseamnă în niciun fel intoleranță.

Desigur evanghelizarea nu înseamnă doar efort omenesc. Schimbarea inimilor este o lucrare supranaturală a lui Dumnezeu. Dacă nu este implicat Duhul Sfânt, planurile noastre se prăbușesc. Pe de altă parte, acolo unde predicarea evangheliei este însoțită de o lucrare autentică a lui Dumnezeu, rareori cineva mai deschide discuția despre toleranță. Când Dumnezeu vindecă bolnavi sau eliberează pe cineva de legăturile demonice, sau când un criminal se pocăiește și se întoarce de la răutatea lui, oamenii se întrebă dacă ei pot crede mărturia. Centrul discuției se mută de la idealurile umaniste la întrebarea dacă Dumnezeu există și lucrează în lume – și dacă da, ce au ei de făcut în privința aceasta.

Deși este ceva natural să te bucuri pentru cei pe care Domnul îi adaugă la biserică Sa, lucrarea majoră a evanghelizării nu este numărarea celor convertiți. Mai degrabă, urmașii lui Cristos trebuie să predice Cuvântul și să

se bizuie pe Duhul Sfânt pentru rezultate. Astfel, creștinii au nevoie de împuternicirea Duhului Sfânt pentru a îndeplini sarcina. Aceasta este învățătura din cartea Faptelor și din Epistole. Indiferent că mărturiseau în fața unei audiențe formate din greci, romani sau evrei, primii creștini se bazau pe Duhul Sfânt ca să atingă inimile și viețile ascultătorilor lor. Duhul Sfânt trece peste barierele culturale și comunică din inima lui Dumnezeu către inimile oamenilor.

Indiferent ce provocări avem în cultura noastră schimbătoare, noi nu trebuie să scoatem compasiunea lui Cristos din lucrarea noastră. Evanghelizarea creștină are ca fundament tocmai rostirea adevărului în dragoste. Eforturile de a modifica mesajul pentru a face ca evanghelia să devină mai acceptabilă îi vor altera exact ce are ea distinct (iar o societate cu adevărat „tolerantă” ar trebui să ne încurajeze să fim fideli mesajului). În același timp, acționând cu orice altă atitudine în afară de iubire, cu scopul de a ne asigura o poziție de dominare sau superioritate, ajungem să lipsim evanghelizarea de puterea ei.

Istoria Bisericii este plină cu exemple care dovedesc eficiența acestui echilibru biblic, centrat pe Dumnezeu. Adevărata evanghelizare începe și se termină cu iubirea, iar între aceste două puncte oamenii se întâlnesc cu mesajul lui Isus, mesaj care le schimbă viața.

Joseph Dimitrov, președinte, Continental Theological Seminary, Sint-Pieters-Leeuw, Belgium

NOTE

1. Jean Bethke Elshtain, “Do Not Be Afraid! The Call to Evangelism and Christian Intellectuals” (Nu te teme! Chemarea la evanghelizare și intelectualii creștini), *Word & World*, 25 nr. 2 (Primăvara 2005): 172–179.

2. Ibid.

3. K.H. Ding, “Evangelism as a Chinese Christian Sees It” (Evanghelizarea așa cum o vede un creștin chinez), *Missiology: An International Review*, 11, nr. 3 (iulie 1983): 314–316. Prelegere ținută la Universitatea Uppsala din Uppsala, Suedia, 2 noiembrie, 1982.

ROLUL EVANGHELISTULUI ITINERANT

de Scott Camp

Un evanghelist are pasiunea de a ajunge la cei pierduți. Există o diferență între cel al cărui dar este „să-i trezească pe sfinți” ca să-L caute pe Dumnezeu în lucrarea de trezire și cel al cărui dar este să-i adune pe cei pierduți.

Diferența principală este în tema centrală a predicării. Predica unui evanghelist se axează pe ceea ce a făcut Dumnezeu prin Cristos ca să-i împace cu Sine pe cei pierduți. Un evanghelist are darul de a vorbi celor pierduți. El sau ea știe să se adreseze celor neduși pe la biserică. Adesea un evanghelist are o poveste personală de convertire dramatică. Aceasta poate crea o punte pentru cei tineri.

Totuși, mesajul se extinde mult dincolo de orice mărturie persoană. Centrul este evanghelia – viața, moartea, învierea, înălțarea și domnia lui Cristos. Evanghelistul își cheamă ascultătorii la pocăință și credința în Isus. El sau ea de regulă știe cum să facă o invitație publică.

Invită un evanghelist eficient

Pe lângă pasiunea pentru a ajunge la cei pierduți și a-i chema la pocăință și la credința în Isus, un evanghelist eficient are un plan de a umple sala cu oameni care au nevoie de Isus. Nimic nu-l deranjează mai tare pe un evanghelist ca eșecul de a atrage mulțimi de oameni nereligioși la întâlnirile de evanghelizare.

Sala poate fi arhiplină, dar dacă acolo sunt doar creștini, serviciul de evanghelizare nu-și atinge ținta. Orice evanghelist al secerișului are o strategie de a ajunge la cei pierduți. Un astfel de plan inspirat de către Dumnezeu se concentrează de obicei pe atingerea diferitelor grupuri din comunitate. Evenimente speciale care preced serviciul pot atrage bărbați, femei, copii sau studenți. De exemplu, biserica poate să servească ceva de mâncare sau să invite musafiri speciali care să aducă mărturii interesante pentru cei pierduți.

Noi folosim un iluzionist ca să comunicăm evanghelia la sute de elevi din clasele elementare. Mulți evangheliști obțin acces în școlile publice

prin programe de grupuri. Echipele atletice, fanfare ale liceelor și alte grupuri extra-curiculare primesc invitații la eveniment.

Pastorul îi îndeamnă pe membrii bisericii să-i aducă pe cei necredincioși din familiile lor, pe colegi, vecini și pe prieteni la evenimentele care preced serviciul. Oaspeții și membrii bisericii primesc premii dacă aduc cât mai mulți prieteni.

Pe scurt, întâlnirea decurge într-o atmosferă entuziastă, de sărbătoare. Muzica trebuie să aibă ca subiect pe Isus, Sângele și a Doua Venire.

Cu rugăciune și pregătire, mulți oameni pierduți pot să răspundă invitației de a veni la Isus. Aceasta aprinde trezirea și în poporul lui Dumnezeu. La fiecare serviciu trebuie să aibă loc botezuri în apă și cu Duhul Sfânt.

Evanghelistul să conducă

Pastori, dați-i voie evanghelistului să conducă întâlnirea – nu doar să predice. Urmați planul în fiecare detaliu. Dacă nu planifici, eșecul este garantat. Fiecare membru al adunării trebuie să aibă o responsabilitate în timpul campaniei.

Nu uitați, evanghelistul este specialistul pe care Dumnezeu l-a chemat la o asemenea lucrare. Lăsați specialistul să conducă acțiunea. Mulți evangheliști aduc o echipă care include un lider de închinare, lucrători de tineret și de copii și alți oaspeți care vor sta pe platformă.

Despre finanțe

Adunarea trebuie să plătească toate cheltuielile campaniei din bugetul bisericii, înainte de desfășurarea întâlnirilor. Evanghelistul și echipa lui trebuie să primească o colectă de dragoste la fiecare serviciu.

Explică oamenilor tăi aspectele unice ale acestei slujiri itinerante. Întreabă-l pe evanghelist despre nevoile bugetului, roagă-te și acționează astfel încât să acoperi și să depășești aceste cerințe. Fixează-ți o țintă pentru colectă. Crede în Dumnezeu și informează-ți oamenii despre această țintă. Informează adunarea despre progresul financiar.

Evanghelizarea gen cruciadă nu este singura cale de a ajunge la cei pierduți. Dar este una care s-a dovedit eficientă de-a lungul anilor, iar bisericile care folosesc evangheliști câștigă mai multe suflete decât cele care nu fac asta.

Scott Camp, care a lucrat ca invitat în cruciadele lui Billy Graham; el predică în Statele Unite și în Africa de vest.

**P
R
E
Ț
U
L

C
E
L
O
R

P
I
E
R
D
U
Ț
I**

*(și
ce
putem
noi
face
în
această
privință)*

PREȚUL CELOR PIERDUȚI

(și ce putem noi face în această privință)

de Alan R. Johnson

În timp ce se gândește cât de dureroasă poate fi judecata eternă, Biserica nu poate abandona ideea doar pentru că ea este inconfortabilă sau pentru că necreștinii își bat joc de astfel de noțiuni. Răspunsul nostru la provocarea de a ajunge la cei pierduți trebuie să înceapă acum.

*Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. (Luca 19:10)
Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși... (1 Timotei 1:15).*

Sedeam într-o curte, pe partea exterioară a zidului unui templu faimos. eram cu prietenii care mă invitaseră să mă alătur lor în cercetarea unuia dintre cele mai neatinse grupuri de oameni. Eu eram cu fața înspre un grup de 2-300 de persoane în vârstă care discutau zgomotos între ei. În spatele nostru era un altar. Am aflat că acești oameni vor petrece o lună în orașul capitală, participând la ritualuri religioase, și apoi se vor întoarce în satele lor.

Acesta a fost pentru noi toți un moment profund, mișcător. Realitatea ne-a lovit cu putere: toți acești oameni în vârstă erau dincolo de orice mărturie creștină. Aflați aproape de sfârșitul vieții, trăind într-o populație care are un acces la evanghelie dintre cele mai limitate din lume, ei se confruntau cu veșnicia, fără a cunoaște mesajul mântuitor al lui Isus.

Trăiesc de aproape 28 de ani în mijlocul unui popor budist, a cărui populație include doar 0.3 procente de creștini protestanți de toate nuanțele. În jurul meu există milioane de oameni care n-au întâlnit niciodată un creștin și nici nu au auzit vreo prezentare relevantă a evangheliei. Izolarea față de mesajul creștin nu este pentru mine un concept intelectual, de interes academic. Starea spirituală pierdută a omenirii, aceasta mă îngrijorează. În unele zile, mă simt copleșit.

Când am plecat în ziua aceea din curte, ochii îmi erau plini de lacrimi și inima în rugăciune, împovărată. În lumea de azi, mai ales în occident, nu este popular să te referi la oameni ca pierduți sau separați de Dumnezeu. Cei care cred că toate cărările duc la Dumnezeu ar considera grija mea pentru acești oameni ca ceva deplasat. Scriptura răspunde la obiecțiile și la întrebările creștinilor și ale necreștinilor. Ca să înțelegem ce înseamnă să fii pierdut și cum trebuie să reacționăm noi la condiția unei lumi pierdute, trebuie să ne întoarcem la Biblie.

PREȚUL CELOR PIERDUȚI

Când Isus a definit motivul venirii Sale în lume, respectiv ca să „caute și să mântuiască ce era pierdut” el a încadrat cu precizie misiunea Sa în idei care sunt centrale pentru credința biblică. Biblia ne învață că Dumnezeu a creat oamenii după chipul Său pentru ca aceștia să poată avea o relație cu El. Răzvrătirea omenească a rupt acea relație. Din perspectiva lui Dumnezeu, noi suntem pierduți. Noi am rătăcit departe de scopul intenționat de a avea o relație cu El și de destinația inițială de a trăi în prezența Lui ca popor al Lui. Întrucât condiția noastră spirituală s-a produs datorită rezultatului propriei noastre voințe libere, noi suntem pasibili de judecată pentru păcatul și rebeliunea noastră. A fi pierdut înseamnă că noi avem nevoie de salvare și din fața judecății.

Imaginea biblică a umanității ca pierdută, separată de Dumnezeu și având nevoie de mântuire și scăpare de judecată este esența proiectului de răscumpărare al lui Dumnezeu. Este, de asemenea, poziția fundamentală pentru înțelegerea întregii Scripturi. Autorul și teologul Chris Wright spune: „Întreaga Biblie poate fi descrisă ca un răspuns foarte lung la o întrebare foarte simplă: Ce poate Dumnezeu să facă în privința păcatului și rebeliunii rasei umane?”¹

Cartea Genezei povestește nu doar cum omenirea a ajuns pierdută dar și prețul mare al acestei prăbușiri. Când Adam și Eva nu au fost ascultători de Dumnezeu, au existat consecințe temporale și spirituale. În Geneza 3, Căderea zdruncină toate dimensiunile vieții umane – spirituală, adică relația cu Dumnezeu, socială, adică relația cu ceilalți oameni și chiar naturală, adică raportul omului cu creația.

Wright observă că Geneza 3-11 revelează infrastructura de bază a proiectului creației lui Dumnezeu și elementele harului Său. „Dar la un alt nivel totul plutește atât de tragic în derivă față de bunătatea originală a scopului lui Dumnezeu”, spune el. „Pământul stă sub sentința blestemului lui Dumnezeu, datorită păcatului omului. Ființele umane adaugă la lista lor de rele, cu fiecare generație – gelozie, mânie, crimă, răzbunare,

violență, corupție, beție, dezordine sexuală și aroganță.”²

Problemele pe care le vedem în primele capitole ale Genezei și în societățile noastre de azi sunt simptome care decurg din relația noastră ruptă cu Dumnezeu. A fi pierdut spiritual aduce temutele consecințe asupra calității vieții umane. Pavel spune că experiențele umane din prezent ne arată mânia lui Dumnezeu (Romani 1:18) iar oamenii culeg rezultatele acțiunilor lor din această viață (Romani 1:24–32).

Deși temporară, judecata și rodul purtării păcătoase din această viață prefigurează consecințe spirituale chiar mai serioase. În Grădină, Dumnezeu i-a avertizat pe Adam și Eva că rezultatul neascultării va fi moartea (Geneza 2:17). Înaintând în Biblie, Duhul Sfânt ne revelează progresiv mai mult despre moartea spirituală și despre o Zi a Judecării pentru păcate. Speranța celor dreți și soarta celor răi încep să prindă contur în Vechiul Testament. În Noul Testament există deja o așteptare a unei viitoare zi a pedepsei – începând cu predicarea lui Ioan Botezătorul din Matei 3:7.

Dar în cuvintele lui Isus Însuși găsim cea mai explicită învățătură despre Judecata de Apoi. Folosind o diversitate de imagini, Isus vorbește despre iad și judecată ca despre niște realități îngrozitoare.

Restul Noului Testament păstrează aceeași perspectivă. Noi suntem, ca o consecință a naturii umane căzute, obiecte ale mâniei (Efeseni 2:3). Există un timp viitor al mâniei (Romani 5:9; 1 Tesaloniceni 1:10). Plata păcatului este moartea (Romani 6:23). Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata (Evrei 9:27). Există o Zi a Judecării și a distrugerii celor necredincioși (2 Petru 2:9). Cartea Apocalipsei ne revelează o judecată finală la Tronul cel Mare și Alb, pentru cei care-L resping pe Cristos (Apocalipsa 20:11–15).

Interpreții penticostali sinceri care iau Biblia în serios, se luptă cu înțelegerea acestor texte care ne învață despre iad. Aceste adevăruri sunt de neînțeles în termenii experienței noastre umane. În fața realităților eterne, limbajul uman este insuficient și noi atingem limitele înțelegerii noastre. Imaginile, cele mai multe de la Isus însuși, sunt intense: cuptorul de foc, focul care nu se stinge, viermele care nu moare, întuneric, plânsul și scrâșnirea dinților, focul veșnic pregătit diavolului și îngerilor lui, pedeapsa veșnică, un iaz de foc și despărțire de prezența Domnului. Erudiții care au divergențe asupra detaliilor sunt totuși de acord în general că iadul este un loc de suferință impenetrabilă, dar că Biblia este mai preocupată de prezentarea gravității judecării viitoare decât de explicarea naturii exacte a iadului.³

Starea de pierzanie a oamenilor separați de Dumnezeu și judecata lor viitoare sunt adevăruri biblice inconfortabile

Starea pierdută a lumii nu trebuie să ne paralizeze, să ne oprească de la acțiune. Dimpotrivă, măreția mântuirii lui Cristos trebuie să ne mobilizeze să declarăm către toate popoarele ce a făcut El.

și care ridică multe întrebări. Necreștinii iau în răs aceste noțiuni, iar creștinii desconsideră tot mai mult învățăturile Bibliei despre rai și iad. Doar 11 la sută dintre creștinii americani cred că există o singură religie corectă, conform unei cercetări din 2007 despre probleme ale credinței.⁴ Aceasta înseamnă că mulți dintre cei care se identifică a fi creștini penticostali nu mai cred că Dumnezeu îi va judeca pe cei ce resping evanghelia pentru că, în opinia lor, există mai multe căi eficiente prin care oamenii să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu și să trăiască veșnic cu El.

Idea că oamenii sunt pierduți spiritual și se vor confrunta cu judecata lui Dumnezeu îi ofensează pe necreștini, care o percep ca pe un motiv de a ataca însuși caracterul lui Dumnezeu. Ei arată înspre învățăturile biblice despre rai și iad pe care le înfățișează ca slăbiciuni morale ale lui Dumnezeu, numindu-L chinuitor sadic pentru că ar avea intenția de a pedepsi oamenii într-un chin veșnic și conștient.

Într-un astfel de mediu, Biserica trebuie să își facă temele și să articuleze clar credința biblică. Noi avem nevoie de călăuzirea Duhului și de multă înțelepciune atunci când îi abordăm pe necredincioși cu adevărul biblic.

În timp ce ne gândim că judecata eternă este dureroasă, nu putem abandona ideea doar pentru că este inconfortabilă pentru noi. Neglijarea acestor adevăruri înjosește tot ceea ce spune Biblia despre Dumnezeu, păcat și lucrarea lui Isus pe cruce. Trebuie să ne aducem aminte că în vreme ce Biblia este foarte clară în ce privește judecata, ea este clară și în alte două direcții: libertatea umană și cât de departe a mers Dumnezeu ca să ne aducă mântuirea. Cei care pun în mod sincer întrebări dificile trebuie îndemnați să privească dovezile biblice despre alegerea umană. Ioan ne amintește că Isus „a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1:11) și că odată venită lumina în lume, oamenii „au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele (Ioan 3:19). Pavel ne spune că oamenii „înăbușă adevărul în nelegiuirea lor” și că nu se pot dezvinovăți pentru că ei au respins cunoașterea de Dumnezeu ce le-a fost oferită prin creație (Romani 1:18–20). Cartea Apocalipsei ne arată că până și în mijlocul pedepselor oribile, oamenii din zilele de pe urmă nu se vor pocăi de „faptele mâinilor lor” (Apocalipsa 9:20).

Un comentator spune că iadul este dovada a cât de mult prețuiește Dumnezeu libertatea umană; în ultimă instanță, El nu va forța oamenii să locuiască veșnic în prezența Lui, dacă ei nu doresc să fie acolo.⁵ În timp ce Biblia este o carte realistă cu privire la condiția umană, ea este o Carte despre speranță și bogata mântuire oferită tuturor. Răspunsul nostru pentru cei pierduți spiritual este bazat pe răspunsul lui Dumnezeu.

CE PUTEM NOI FACE ASTĂZI PENTRU CEI PIERDUȚI?

Pentru oamenii care cred învățătura Bibliei despre omenirea pierdută, sarcina poate părea copleșitoare. Ei se pot întreba dacă eforturile lor pot să schimbe ceva sau dacă ar trebui să se deranjeze ca să se implice. Totuși, aceleași texte biblice care vorbesc despre judecată proclamă și faptul că Dumnezeu a oferit o cale de salvare din păcat; păcătosul se poate împăca cu Dumnezeu cel viu. Aceste promisiuni puternic motivatoare mă țin pe mine ocupat cu acțiunea pentru cei pierduți.

Biblia este plină de vești bune. Este povestea mărețelor care aduce sens tuturor lucrurilor, asigurându-ne că într-o zi Dumnezeu va îndrepta toate lucrurile (Efeseni 1:10). Isus Și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru mulți (Marcu 10:45). El ne cheamă să continuăm lucrarea Sa de căutare și salvare a celor pierduți. El a spus că Tatăl ceresc nu dorește să piardă pe nimeni (Matei 18:14) și că este o mare bucurie când un singur păcătos se pocăiește (Luca 15:7,10). Prin lucrarea Sa de la cruce, Isus ne scapă pe noi de mânia viitoare (Romani 5:9; 1 Tesaloniceni 1:10). Pavel spune că Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe cei păcătoși (1 Timotei 1:15). Vestea bună este că Dumnezeu a distrus moartea și a adus la lumină viața și nemurirea prin evanghelie (2 Timotei 1:10). Dumnezeu ne încredințează un mesaj minunat pentru a-l duce lumii.

Starea pierdută a lumii nu trebuie să ne paralizeze, să ne oprească de la acțiune. Dimpotrivă, măreția mântuirii lui Cristos trebuie să ne mobilizeze să declarăm către toate popoarele ce a făcut El. Ca și în generațiile trecute, ducerea vestii bune la cei pierduți – geografic și cultural, aproape și departe – este inima misiunilor penticostale. Fapte 1:8, care promite împuternicirea Duhului pentru a duce mărturie până la marginile Pământului, are un loc special în istoria misiunilor penticostale și rămâne relevant în Biserica de astăzi.

Astăzi noi suntem mai conștienți ca oricând că în vreme ce oamenii sunt la fel de pierduți, nu toți au la fel acces la vestea bună. Acei care studiază situația credinței creștine în interiorul diferitelor grupuri de populație din lume estimează că 86 la sută dintre populațiile budiste, musulmane și hinduse nu cunosc nici măcar un singur creștin.⁶

Ce putem face în acest moment al istoriei noastre? În vreme ce oameni pierduți există oriunde, peste tot în jurul nostru, unele grupuri au mai puțin acces la evanghelie și au nevoie de atenție specială. Eu cred că noi putem avea un impact strategic în trei grupuri specifice de oameni pierduți care reprezintă marile provocări misionare contemporane în ce privește accesul la vestea bună.

1. Numărul crescând de oameni neafiliați unei religii ca urmare a dezamăgirii. Sondajele pe teme de religie arată că mulți oameni bifează „fără vreo preferință religioasă” în sondajele despre aderența la o religie, iar numărul celor dezamăgiți de Biserică este în creștere.⁷ Nu este destul că noi îi „mutăm pe sfinți” de colo colo în vreme ce acești oameni care nu mai au nicio afiliere devin tot mai distanți față de

credința creștină. Acești oameni nu navighează pe site-urile noastre și nu participă la programele bisericilor noastre. Noi trebuie să-i găsim și să construim cu ei relații de iubire și răscumpărare.

2. Diversele grupuri de oameni veniți din toată lumea. Oameni din toate țările lumii au ajuns în Europa și în America și mulți dintre ei vin din locuri cu foarte puțin acces la evanghelie. Aceștia sunt oameni pierduți care sunt cultural departe de noi, dar geografic, aproape. Cine va ieși din zona de confort ca să-i abordeze cu dragoste?

3. Grupurile etno-lingvistice cu acces slab sau inexistent la evanghelie. O prioritate strategică în misiunea crosculturală trebuie să fie aceea a trimiterii de lucrători la fața locului, ca ei să locuiască între acești oameni și să ducă mărturie printre oamenii cu cel mai mic acces la evanghelie, cei care sunt departe de noi, atât cultural cât și geografic.

Acesta este timpul în care trăim. Dumnezeu ne-a chemat la El pentru un scop. Dar perseverența în îndeplinirea muncii grele de a ajunge la oameni cere o viziune biblică înnoită a spiritualității pierdute și o sarcină supranaturală de la Duhul Sfânt pentru a face ceva cu scopul de a-i ajuta.

CEI PIERDUȚI ȘI NEVOIA DE A LUCRA PRIN DUHUL

În Geneza 3:9, Dumnezeu l-a strigat pe Adam: „Unde ești?”

Aceste cuvinte ne arată inima lui Dumnezeu care Își caută copiii pierduți. De aici trebuie să pornească și răspunsul nostru în privința celor pierduți. Duhul ne face împreună căutători cu Dumnezeul cel triunic care toarnă în noi pasiune și dor pentru omenirea pierdută.

Grija pentru binele spiritual etern al altora nu este ceva natural. Este natural să ne îngrijim de nevoile noastre, de cele ale familiei și ale prietenilor noștri. Dar este lucrarea Duhului Sfânt care ne schimbă inimile și ne face să-L urmăm în efortul de a ajunge la oameni pierduți, indiferent de costuri.

De curând, analizam istoria misiunii noastre penticostale ca material pentru subiectul unui articol. Unul dintre lucrurile care mi-a sărit în ochi a fost logica simplă a primilor penticostali în privința misiunii. Așa cum o vedeau ei, Duhul Sfânt vine ca să ne dea putere să ducem evanghelia până în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii – la fiecare trib, limbă și națiune.

Asta m-a făcut să mă întreb ce s-ar întâmpla dacă noi ne-am întoarce la acea simplitate și am micșora imaginea ca pe o rază laser către ducerea evangheliei la oamenii pierduți din localitatea noastră și la triburile și limbile cu cel mai mic acces la evanghelie la nivel global. Eu cred că aceasta ne va schimba. De ce? Pentru că ne va zdrobi. Pur și simplu nu vom putea face asta cu puterea noastră – cu banii noștri, cu oamenii pregătiți, tehnologia sau strategiile noastre. Noi nu știm cum s-o facem, și vom muri încercând să o facem. Dar asta ne va împinge să ne pocăim de idolatria abilității noastre umane și tehnologice și să cădem cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu, ca să găsim milă, putere și strategii divine ale Duhului.

Pentru a ajunge la oameni pierduți în vremea noastră, avem nevoie ca Duhul să ne umple din nou. Trebuie să ajungem niște penticostali din disperare, pentru că știm că sarcinile cele mai dificile și mai de temut au rămas neîndeplinite. Provocarea de a ajunge la cei din societatea noastră care s-au înstrăinat de biserică și la oamenii din lume care au cel mai puțin acces la evanghelie, ne forțează dincolo de abilitățile noastre omenești.

O rază laser asupra celor pierduți ne va înnoi în timp ce zelul Duhului pentru omenirea pierdută eliberează puterea de multiplicare și de unificare a unei viziuni înrădăcinate adânc în inima lui Dumnezeu. Ne va da un scop mai mare decât propriile noastre preocupări și agende. Când oamenii ajung zdrobiți pentru cei pierduți care sunt departe de ei, geografic și cultural, ei vor începe să-i vadă cu alți ochi pe cei pierduți care locuiesc peste drum de ei. Oamenii care se înflăcărează pentru a ajunge la grupurile neatînse cu Evanghelia vor începe să-i vadă altfel pe vecinii lor, iar oamenii care încep să-i abordeze pe vecinii lor de peste drum vor înțelege mai bine complexitatea ajungerii la cei pierduți din cealaltă parte a lumii. Atunci va deveni clară prioritatea lucrătorilor trimiși în mijlocul celor din grupurile neatînse cu Evanghelia.

Eu am acest vis îndrăzneț. Noi avem aproape 13000 de biserici în Statele Unite, dintre care majoritatea își țin serviciile într-un fel de clădire închiriată sau proprietate. Ce s-ar întâmpla dacă o lucrare a Duhului – nu condusă de pastori, nu programată sau forțată, ci lucrând simplu în inimile oamenilor – ar transforma aceste 13000 de locuri în case de rugăciune pentru națiunea lor și pentru alte națiuni? Ce s-ar întâmpla dacă oamenii și-ar mărturisii păcatele, s-ar pocăi de idolatriile lor și și-ar recunoaște incapacitatea de a-L duce pe Cristos la vecinii lor pierduți, la grupurile culturale diverse din țara lor și la grupurile de popoare neatînse din toată lumea?

A te ruga, a spune, a trimite: acesta este răspunsul pe care Duhului Sfânt întotdeauna l-a aprins în poporul Său, atrăgându-i pe oameni să participe la misiunea lui Dumnezeu. Creștinii care se găseau în ziua aceea cu mine în curtea aceluia templu, erau acolo pentru că Duhul Sfânt le pusese o povară pe suflet. Ai acopereau cu rugăciuni acel grup etnic și ei sunt astăzi implicați activ pentru a echipa și trimite lucrători care sunt competenți lingvistic și cultural pentru a spune povestea lui Isus.

Dacă este prea târziu pentru acei oameni în vârstă din curtea templului, încă există o speranță pentru numărul mare de oameni care se găsesc între orașul tău și colțurile pământului. Ei au nevoie să audă o invitație plină de dragoste pentru a cunoaște mântuirea pe care o aduce Isus. Ei au nevoie să vină acasă la Tatăl Ceresc și să nu mai fie pierduți.

Alan R. Johnson este misionar în Thailanda, slujind acolo din 1986.

NOTE

1. Christopher Wright, *The Mission of God: Unlocking The Bible's Grand Narrative* [Misiunea lui Dumnezeu: dezvăluind marea poveste a Bibliei] (Downers Grove, Illinois: IVP Academic, 2006), 195.
2. Ibid., 198.
3. Vezi William Crockett, *Four Views On Hell* [Patru teorii despre iad] (Grand Rapids, Michigan: Zondervan, 1996), 29–31, și Stephen H. Travis, "Judgment" (Judecata) în *Dictionary of Jesus and the Gospels*, ed. Joel B. Green, Scot McKnight și I. Howard Marshall, (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 1996), 408–411.
4. Robert Putnam și David Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* [Harul american: cum ne împarte și ne unește religia] (New York: Simon and Schuster, 2010), 542,43.
5. Crockett, *Four Views*, 142.
6. Todd M. Johnson și Kenneth R. Ross, eds., *Atlas of Global Christianity 1910–2010* [Atlasul global al creștinismului] (Edinburgh: Edinburgh University Press, Center for the Study of Global Christianity, 2009), 316.
7. Vezi <http://www.usatoday.com/story/news/nation/2012/10/08/nones-protestant-religion-pew/1618445/>. Pentru o imagine detaliată a peisajului religios american, vezi Putnam și Campbell, *American Grace*.

AJUNGÂND LA GRUPURILE NEATINSE

Noi știm din Scriptură că Dumnezeu iubește orice om de pe pământ. El nu vrea ca să piară vreunul dintre ei (2 Petru 3:9).

Scopul lucrării Bisericii (care este poporul lui Dumnezeu) este de a declara lumii întregi minunata Sa mântuire. În acest sens, orice evanghelizare este la fel, pentru că oricine are nevoie de mesajul salvării.

Dar mai există un sens, în care evanghelizarea nu mai este la fel. Și asta pentru că în vreme ce toți oamenii sunt la fel de pierduți spiritual, nu au același acces la Evanghelie. Unele grupuri de oameni nu au printre ei creștini sau biserici care să le împărtășească evanghelia într-un mod relevant.

Teoreticienii misiunii îi numesc pe creștinii de aceeași limbă și cultură „martori ai vecinilor apropiați”. Evanghelia se transmite mai repede prin mărturia vecinilor apropiați, dar când nu există creștini într-un popor (sau sunt atât de puțini încât șansa de a întâlni vreunul este infimă), pot intra în acțiune lucrătorii cross-culturali, care vor veni și vor locui printre acei oameni, vor împărtăși evanghelia cu ei și vor planta acolo o biserică.

Barierile care-i împiedică pe oameni de a primi vestea bună, chiar și atunci când ei locuiesc geografic aproape de creștini, sunt înțelegerea și acceptarea. Aceste obstacole culturale includ, între altele, limba, casta și concepția religioasă.

Oamenii care studiază misiunea globală a Bisericii realizează că deși biserica există în aproape fiecare națiune-stat de pe pământ, ea nu este prezentă în multe dintre grupurile culturale lingvistice care populează aceste țări. Aceste grupuri de oameni nu au mărturia vecinilor apropiați care să le poată împărtăși mesajul lui Isus într-un mod relevant, prin cuvinte și fapte.

Ideologii misiunii s-au decis asupra termenului „grupuri de populații neatinsse”¹ pentru a descrie astfel de populații. Aceste grupuri nu au o comunitate indigenă de creștini activi cu resurse adecvate pentru a evangheliza restul membrilor ei fără o asistență externă, cross-culturală.

Este important să ne reamintim că *neatins* este, în acest sens, un termen tehnic care se referă la un popor cu acces limitat sau fără acces la evanghelie într-un mod în care ei s-o poată înțelege și accepta. Acesta nu este un sinonim cu oamenii pierduți, în general. Un grup cu mulți necreștini dar și cu o comunitate indigenă vibrantă de martori nu este, prin definiție, un grup de populație neatinsă.

Experții spun că 2,91 miliarde de oameni, cifră care cuprinde 7000 de grupuri de populații distincte, au un procent mai mic de 2 la sută de creștini evanghelici. Tot acești oameni au în totalul populației lor mai puțin de 5 procente de creștini de orice formă. Acești oameni trăiesc în principal în blocurile religioase musulmane, hinduse și budiste. Conform estimărilor, 86 la sută dintre ei nu cunosc nici măcar un creștin.²

Aceasta este marea provocare a misiunii cross-culturale din vremea noastră. Nevoia cea mai mare este de a trimite lucrători „pedeștri” printre acești oameni care au cel mai redus acces la evanghelie. În Europa post-creștină sunt 20 de țări care au mai puțin de 1 procent de evanghelici, iar marea majoritate a lumilor musulmane, hinduse și budiste nu au deloc acces sau au un acces foarte limitat la evanghelie, creștini și biserici. Aceste segmente largi ale umanității reprezintă peste 40 la sută din lumea noastră și ele constituie cea mai dificilă și complexă sarcină a misionarilor.

Când este vorba de oameni care sunt pierduți spiritual și care n-au acces la evanghelie, nu este destul să facem proiecte ajutătoare. Situația cere lucrători pe teren cu competență lingvistică și culturală care să spună istoria lui Isus. De aceea mie îmi place să spun că pentru grupurile de populații neatinsse lucrătorul este proiectul. Dumnezeu cheamă lucrători care să-și dea viețile pentru a fi trăite printre cei neatinși. Cine îi va trimite?

Alan R. Johnson

Note

1. <http://www.beyond.ag.org>
2. <http://www.joshuaproject.net/>

BOTEZUL ÎN DUHUL SFÂNT ESTE SEMNIFICATIV

de Mark Wootton

Voi dedica această parte pentru a răspunde la întrebarea despre cât de semnificativ sau important este botezul în Duhul Sfânt pentru experiența unui credincios. Deoarece este distinct față de experiența mântuirii, cât de semnificativ este acesta în comparație cu mântuirea? Pe o scală de la unu la zece, mântuirea ar fi cu siguranță la voalarea maximă, adică zece. Totuși, pe aceeași scală de la unu la zece, unde s-ar situa primirea Duhului Sfânt? La șase? La patru? Sau la opt?

La începutul slujirii mele ca pastor, îmi amintesc că predicam cum că botezul în Duhul Sfânt este precum instalația de aer condiționat dintr-un automobil. N-ai neapărat nevoie de aceasta, însă ar fi foarte plăcut să te bucuri de acel avantaj. Da, poate că botezul în Duhul Sfânt nu este o cerință pentru a ajunge în cer, dar cu siguranță este mai important decât instalația de aer condiționat dintr-un autoturism. Între paranteze fie spus, acum eu nu mai predic o astfel de idee. Deci, cât de important este pentru un credincios să dorească darul Duhului Sfânt? Și cât de mult timp și efort ar trebui să investim în urmărirea acestui dar?

Există trei momente precise în viața lui Cristos când El a făcut comentarii revelatoare cu privire la această promisiune a Tatălui. Unul a fost făcut cu puțin înainte ca El să fie crucificat. Celelalte au fost făcute cu puțin înainte ca El să Se înalțe la cer. Să investigăm acum aceste lucruri.

CINA CEA DE TAINĂ

Evangelhia lui Ioan ne oferă o perspectivă unică în ce privește conversațiile din jurul Cinei Domnului. Evangheliile sinoptice ale lui Marcu, Matei și Luca au fost scrise cu câteva decenii înaintea Evangheliei lui Ioan, iar acestea conțineau multe detalii de la Cina cea de Taină. Acestea ne informează despre frângerea pâinii, împărțirea paharului, semnificația amândurora și identificarea lui Iuda ca fiind trădătorul. Totuși, niciuna dintre ele nu consemnează profunzimea conversației conținută în capitolele 14-17 din Ioan.

Ioan a fost inspirat de către Duhul Sfânt, la cincizeci de ani după evenimentul propriu-zis, pentru a consemna în

scris patru capitole despre conversația amănunțită dintre Isus și cei Unsprezece. Acest dialog n-a mai fost consemnat altundeva în Scriptură. Acesta s-ar fi putut pierde, dacă nu exista intenția Duhului Sfânt ca el să fie păstrat în beneficiul generațiilor viitoare. Ca un amănunt interesant, există numeroase referințe la Duhul Sfânt, consemnate în această ultimă conversație privată înainte ca Cristos să Se îndrepte spre Grădina pentru a fi prins de urmăritorii Săi. Acordă atenție următorului pasaj:

Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi (Ioan 14:15-18).

Remarcă, mai întâi, că s-a făcut referire la Duhul Sfânt ca la un alt Mângâietor. Presupunerea era că Isus a fost primul Mângâietor. Deducția din greacă este că cel de-al doilea Mângâietor va avea aceeași natură ca și primul Mângâietor. De exemplu, dacă tu ai un măr, iar eu ți-aș oferi în locul lui o portocală, atunci eu ți-am dat un alt fruct, dar de un fel diferit. Însă, dacă tu ai un măr și eu îți ofer în schimbul lui un alt măr, atunci eu ți-am dat un alt fruct de același fel. Această definiție se poate aplica și în cazul unui „alt Mângâietor”. Duhul Sfânt avea să fie un Mângâietor de același fel cum fusese Cristos Însuși. Duhul Sfânt urma să-i mângâie, să-i învețe, să-i disciplineze și să-i călăuzească. Orice ar fi făcut Isus ca să-i ajute, Duhul Sfânt urma să facă la fel. Ar avea vreun sens pentru tine acest lucru?

Ioan a consemnat și cuvintele lui Isus conform cărora Duhul Sfânt avea să fie prezent în ei, nu doar cu ei. Eu înțeleg deosebirea dintre a avea mâncare cu mine și a avea mâncare în mine. Înțeleg deosebirea dintre a-mi trece prin minte un gând și faptul ca acel gând să pătrundă adânc în sufletul meu. Nu sunt sigur că înțeleg consecințele depline ale prezenței

Duhului cu mine în contrast cu prezența Lui în mine. Ce-ar însemna pentru tine să ai Duhul în tine în comparație cu a-L avea pe Duhul cu tine? Indiscutabil, asta sună mai personal și mai edificator. Eu socotesc acea deosebire în ce privește prezența ca fiind semnificativă.

Mai târziu în acel capitol Isus a afirmat: „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 14:26). Cu cât înaintez în vârstă, cu atât mai semnificativ îmi pare acest beneficiu. Isus a promis că una dintre slujbele Mângâietorului era să le amintească ucenicilor Lui de tot ceea ce El îi învățase în cei trei ani de dinainte! Mai exact, despre câte informații ar fi vorba? Ei bine, când Ioan și-a încheiat Evanghelia, el a presupus că dacă lucrările lui Cristos ar fi consemnate una câte una, acestea n-ar putea încăpea în cărțile care s-ar scrie despre subiectul respectiv. Ucenicii urmau să țină minte multe informații. Nu-i de mirare atunci că Cristos S-a gândit că ucenicii ar considera benefic să aibă un Mângâietor supranatural pentru a le aminti învățăturile lui Mesia.

La fel de interesant este și faptul că Isus a promis că Mângâietorul îi va învăța toate lucrurile (Ioan 14:26). Vrei, te rog, să te gândești câteva clipe la importanța acestei afirmații? Sunt convins c-au fost momente când ucenicii, devenind apostoli și urmărind întemeierea Bisericii universale, trebuie să se fi simțit depășiți de ceea ce avea să-i aștepte. Cum să dezvolte o strategie de evanghelizare? Cum să facă față creșterii Bisericii? Cum să gestioneze conflictele din afara și dinăuntru Bisericii? În acele momente, Cristos le-a promis că ei vor deveni din nou învățăcei, iar Duhul Sfânt îi va învăța ceea ce au nevoie să știe. Poate că acest lucru începe să sune redundant, însă pentru mine are semnificație.

În următorul capitol din Ioan citim: „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine” (Ioan 15:26). Isus le-a spus apoi celor unsprezece ucenici ai Lui că o altă lucrare a Duhului Sfânt va fi aceea de a mărturisi despre Cristos. Cine mărturisește? Un martor este acela care mărturisește. Martorul oferă o descriere despre ce a văzut. Un martor poate mărturisi și ce a auzit. N-ai vrea să auzi ce-a văzut Duhul Sfânt cu privire la Isus? N-ai vrea să auzi ce L-a auzit Duhul Sfânt pe Isus spunând? N-ai vrea să auzi ce L-a auzit Duhul Sfânt pe Tatăl spunând despre Isus? Ar fi o nebunie să credem că Duhul Sfânt va descărca asupra noastră toate informațiile odată. Este totuși rezonabil să credem că, de-a lungul comunicării Mângâietorului cu noi, El ne va dezvălui, când și când, frânturi din mărturisirile martorilor oculari cu privire la Isus. Ar fi ca și cum am avea un Prieten comun care continuă să ne împărtășească tot mai multe informații despre viitorul nostru Mire. Și acest lucru mi se pare semnificativ.

În capitolul 16 citim: „*Totuși, vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite*” (Ioan 16:7). Mi-i pot imagina pe ucenici întrebându-se cum le-ar putea fi de folos plecarea lui Cristos.

Ai spus vreodată: „Mi-aș fi dorit să fi trăit când Isus a umblat pe pământ”? Eu, da. Mi-ar fi plăcut să văd cum arăta El în realitate. Ar fi fost interesant să aud vocea Lui. Ar fi fost extraordinar să-L văd făcând minuni și uimind mulțimi de oameni. Ar fi fost o încântare să-i pun întrebările care-mi stau pe suflet.

Totuși, Isus le-a zis ucenicilor Săi că slujind fără prezența Lui fizică n-ar fi în folosul lor. Dacă m-aș fi aflat acolo, nu sunt sigur că L-aș fi crezut. Cum ar fi putut fi mai bine? Cum ar fi putut fi de folos faptul că El va pleca? Ce-ar putea face Mângâietorul mai bine decât Isus?

Răspunsul fundamental pe care-l am pentru acele întrebări este că Mângâietorul n-avea să Se limiteze la un trup omenesc. Cristos a trebuit să-Și asume un trup. El a trebuit să trăiască o viață în acest trup și să nu păcătuiască. Prin urmare, El a dovedit că este posibil să trăiești într-un trup fără să păcătuiești. În trupul Lui, El ne-a osândit.

Pot insera aici o afirmație despre divinitatea Domnului Isus Cristos? Deși Isus era pe deplin Dumnezeu, El Și-a lăsat deoparte puterile divine cât timp a trăit pe acest pământ. Tot ce-a înfăptuit El pe acest pământ este de aceea posibil de realizat de către orice ființă omenească. Dacă tu crezi că El Și-a păstrat vreuna dintre puterile Sale divine, precum omnisciența sau omnipotența, atunci El ne-a înșelat. Viața Lui neprihănită nu dovedește nimic dacă El S-a folosit de puterile care nu ne sunt la îndemână ție sau mie. Iar cunoașterea mai dinainte de care a dat într-adevăr dovadă, a dobândit-o în momentele de rugăciune pe care le-a petrecut împreună cu Tatăl. Minunile pe care El le-a făcut s-au întâmplat prin credința în Cuvânt și în Tatăl. De aceea, pentru că El Și-a trăit viața călăuzit de aceleași reguli de care tu și cu mine trebuie să ascultăm, atunci El a demonstrat ceva. În consecință, viața Lui servește cu adevărat drept un model de urmat realizabil.

Totuși, Duhul Sfânt n-a trebuit să vină într-un mod fizic. Cristos deja Se ocupase de acea misiune. Prin urmare, Duhul Sfânt poate fi duh. În consecință, Mângâietorul poate fi omniprezent, ceea ce înseamnă că poate fi cu orice credincios pretutindeni, oricând. În concluzie, Duhul Sfânt care va ajuta așa cum a ajutat Isus, va mărturisi despre Isus, ne va aminti și ne va învăța lucruri, va fi în noi mai degrabă decât cu noi, ne va însoți pretutindeni, oricând. Acesta pare cu siguranță un avantaj.

Acum, oricare ar fi fost motivul în planul lui Dumnezeu, ia aminte, te rog, la faptul că Mângâietorul nu putea veni cu adevărat până când Isus nu pleca. Deși plecarea lui Cristos poate să fi fost o veste demoralizatoare, aceasta n-a fost deloc o veste rea. Slujirea avea să devină mai eficientă după ce Isus pleca la cer. Știu că este greu de crezut, dar acelea au fost chiar cuvintele lui Isus. Slujirea cu ajutorul Duhului Sfânt a fost mai eficientă decât slujirea avându-L pe Cristos prezent în mod fizic.

Citim mai departe: „*Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. În ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește neprihănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl, și nu Mă veți mai vedea; în ce privește judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat*” (Ioan 16:8–11).

Ai încercat vreodată să dovedești pe cineva vinovat? Pasajul de mai sus este încărcat de sensuri, însă afirmația de bază dezvăluie că o altă îndatorire a Duhului Sfânt era să convingă lumea de păcat. În timp ce ucenicii propovăduiau Evanghelia, Duhul Sfânt era prezent acolo cercetând, în mod invizibil, mințile și inimile indivizilor, făcându-i să-și recunoască vinovăția. Mângâietorul cunoștea gândurile și faptele pentru care păcătoșii simțeau vinovăție sau mâhnire. El avea abilitatea să-i amintească păcătosului acele evenimente și să stârneasce în el un sentiment de stânjenală. Tu împărtășești vestea bună, iar Duhul Sfânt îi va convinge pe oameni de păcatul lor. Acesta este un parteneriat semnificativ.

Avantajul final pe care doresc să-l scot în evidență se găsește în capitolul 16:

Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi. Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi (Ioan 16:12–15).

Acest pasaj enumeră patru lucrări ale Duhului Sfânt. El va călăuzi în tot adevărul, va vorbi tot ce va fi auzit, Îl va proslăvi pe Isus și va face cunoscut ce este al lui Isus.

Noi suntem familiarizați cu câteva lucruri cărora le imprimăm o anumită direcție. De exemplu, un autoturism este ghidat pe o șosea cu ajutorul unui volan. Poate că mașina înaintază la o viteză bună într-o anumită direcție, însă doar o mișcare delicată a volanului va ghida autoturismul într-o direcție mai precisă. Un cal poate fi îndrumat prin ținerea frâielor. Vapoarele se mențin pe ruta lor printr-o simplă ajustare a unui micuț dispozitiv numit cârmă. Iar tu imaginează-ți că umbli prin viață cârmuit de Duhul Sfânt. Isus le-a promis ucenicilor Lui că Duhul Sfânt îi va călăuzi.

Am discutat deja despre lucrarea Duhului Sfânt de a vorbi și a descoperi, dar nu atât de mult despre aceea de a-L glorifica pe Isus. O altă lucrare a Duhului Sfânt ar fi aceea de a-L proslăvi pe Isus. Duhul Îl va preamări pe Isus. N-ar avea sens rivalitatea sau gelozia. Duhul Sfânt va preamări cu bucurie persoana și lucrarea Fiului lui Dumnezeu. Ucenicii vor continua să aibă amintiri dragi despre Învățătorul lor deoarece Mângâietorul le va concentra atenția asupra atributelor minunate ale Mântuitorului lor.

În doar douăsprezece ore, Cristos avea să atârne de o cruce, răstignit. După patruzeci de zile, El avea să-Și părăsească fizic ucenicii, înălțându-Se la cer. Dar la cincizeci de zile, El avea să le trimită un Mângâietor puternic. Isus S-a asigurat ca, în acele ultime momente petrecute cu ucenicii Lui, în jurul mesei la Cina cea de taină, ei să se simtă mângâiați aflând despre o parte din ajutorul ce le va fi la îndemână când vor sluji într-un mod eficient. Cred că acest ajutor a fost semnificativ.

MUNTELE ÎNĂLTĂRII

Dacă derulăm rapid cele patruzeci de zile, Îl găsim pe Cristos pe Muntele Înălțării pregătindu-se să meargă la cer. El fusese văzut de ucenici, de Maria Magdalena, de cei doi pe

drumul spre Emaus și de o adunare de aproape cinci sute de persoane. Acum El Se pregătea să-i părăsească fizic. Matei, Marcu și Luca relatează acest eveniment.

În Matei, conversația de pe acel munte este după cum urmează:

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28:19–20).

Iată ce l-a inspirat Duhul Sfânt pe Marcu să consemneze:

„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit. Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși” (Marcu 16:15–18).

Pare că viața ucenicilor era pe punctul de a deveni una foarte activă. Ambele pasaje de mai sus încep cu un verb, făcându-le imperative, ca niște porunci. Consemnarea lui Matei i-a învățat nu numai să meargă în lumea largă, ci și să facă ucenici, să boteze ucenici și să învețe ucenici din orice neam. Ți-ar putea lua o viață întreagă ca să îndeplinești acele responsabilități doar într-o singură națiune. Așa că se impunea ca ei să treacă repede la acțiune.

Consemnarea lui Marcu a inclus faptul de a merge, dar a adăugat și propovăduirea ca misiune de îndeplinit. Apoi Marcu a adăugat activități ce-aveau să devină și ele parte din viețile credincioșilor. Aceste activități includeau scoaterea dracilor, rezistența la otrăvire, vorbirea în limbi necunoscute și vindecarea bolnavilor. Din nou, ucenicii trebuiau să planifice să facă acele lucruri pretutindeni în lume. Nu prea se arată că ei urmau să se bucure de mult timp pentru a se odihni.

Pe cât de încărcată și urgentă părea lucrarea lor, Luca a consemnat o ultimă afirmație uimitoare și paradoxală a lui Cristos. Afirmația n-a fost rostită pe munte, ci chiar în versetul de dinaintea momentului când El Și-a condus ucenicii pe Muntele Înălțării. Luca a consemnat următoarea afirmație a lui Cristos: *„Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49).*

Să rămână, adică să-și piardă vremea?! Vorbea El serios? În cetate, Isus le-a spus să mai aștepte. Pe munte, Isus le-a spus să meargă. Ce anume a vrut El de la ei? Răspunsul este și una și alta.

Cristos a dorit ca ucenicii să meargă în toată lumea. El a dorit ca ei să propovăduiască Evanghelia. A dorit ca ei să-i vindece pe bolnavi și să alunge demoni. A dorit ca ei să-i boteze și să-i învețe pe oameni. A dorit ca ei să facă toate acele lucruri, curând, dar nu încă.

Deși erau multe lucruri de făcut, Isus n-a dorit ca urmașii Lui să se apuce imediat de treabă. El nici măcar n-a dorit ca ei să părăsească cetatea până când nu erau umpluți cu puterea Duhului Sfânt. Orice ar fi putut realiza ei cu un avans de zece

zile nu merita osteneala. Puterea cu care aveau să fie înzestrați prin botezul în Duhul Sfânt ar fi recuperat timpul pierdut în așteptare.

Uneori în lucrarea mea am fost întrebat de ce-am cerut ca oamenii să fie botezați în Duhul Sfânt înainte de a le permite să conducă anumite lucrări. Cerința era văzută ca o restricție limitativă asupra unor lucrători recunoscuți în biserică. Din punctul meu de vedere, dacă Duhul Sfânt le oferă lucrătorilor acest tip de ajutor, de ce-aș trimite persoana respectivă fără să dispună de acel ajutor? N-ar fi acesta un gest foarte egoist sau chiar nesăbuit? N-ar trebui să mă asigur că echipa mea de slujire are la îndemână orice ajutor posibil înainte de a-i trimite în lucrare? Totuși, n-am impus această cerință pentru orice fel de lucrare, însă au existat câteva situații când n-am simțit că este corect ca ei să meargă pe câmpul de lucrare fără a fi însoțiți de Mângâietorul. Am sperat că imit intenția lui Cristos atunci când El le-a poruncit ucenicilor să aștepte botezul în Duhul Sfânt înainte de a înfăptui Marea Însărcinare.

VEȚI PRIMI PUTERE

În Fapte 1 și în Luca 24 se vorbește despre înălțarea lui Cristos. O adăugare în relatarea din Faptele Apostolilor este în versetul opt: „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1:8).

Cuvântul grecesc pentru „putere” este *dunamis*, un cuvânt pe care mulți îl asociază cu cuvântul *dinamită*. Acesta înseamnă de obicei „putere miraculoasă”. În legătură cu restul versetului, unii interpretează intenția ca pe o împărtășire a puterii de a mărturisi. Există cel puțin dovezi indirecte că acest beneficiu include și puterea de a trăi o viață sfântă, puterea de a zidi biserici și puterea de a te închina într-un

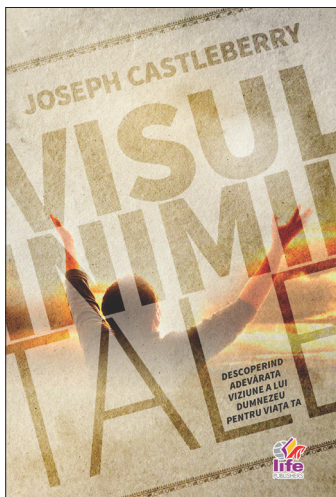
mod vibrant. În multiple privințe, este benefic să fii umplut cu puterea Duhului Spirit pentru a face ceea ce creștinii sunt așteptați să facă. Dacă fiecărui creștin i-a fost încredințată deja multă putere, atunci ce înseamnă să primești mai multă putere la botezul în Duhul Sfânt?

Pe baza relatării din Luca, se pare că Cristos a considerat primirea Duhului Sfânt ca având o importanță crucială pentru o slujire eficientă. Pe baza consemnării din Ioan a conversației lui Isus cu cei unsprezece ucenici la Cina cea de taină, se pare că El a văzut ajutorul oferit de Duhul Sfânt ca fiind felurit și semnificativ. Consemnarea din Faptele Apostolilor oferă o promisiune a ajutorului puternic atunci când ucenicii Îl vor primi pe Mângâietorul. Duhul Sfânt este cu siguranță superior aerului condiționat dintr-un autoturism! Într-adevăr, botezul în Duhul Sfânt este semnificativ!

MARK WOOTTON, D.Min., predă cursuri despre conducerea penticostală la Evangel University. De asemenea, el a slujit ca pastor, plantator de biserici și administrator de colegiu.

Acest articol este preluat din *THE COMPLETE PENTECOSTAL More Than Just Tongues* © 2010 de Mark Wootton. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.

VISUL INIMII TALE » JOSEPH CASTLEBERRY

Viața nu constă în a-ți împlini visurile, ci în a descoperi acel vis care te împlinește. Dumnezeu a sădit acel vis profund în tine. El reprezintă mult mai mult decât niște aspirații umane. El implică deținerea unui puternic centru moral, experimentarea unei vieți vitale cu Dumnezeu și trăirea unei vieți îmbelșugate și satisfăcătoare caracterizată de un caracter pios.

125 p. • 13,5 x 20,5 cm • 19,63 lei

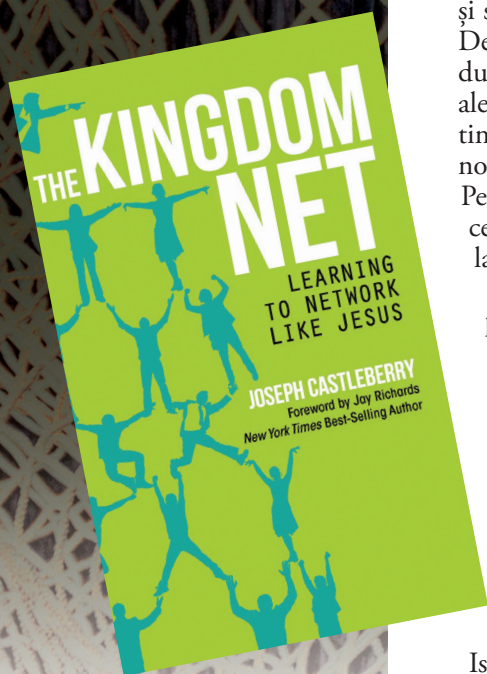
REȚEAUA ÎMPĂRĂȚIEI:

*Învățând
să te conectezi
ca și Isus*

de Joseph Castleberry

**Câteva gânduri despre motivele spirituale, teologice și practice
pentru a stăpâni arta conectării**

„Pastorii nu știu nimic despre business”. Am auzit astfel de afirmații atât de des că nu mai sunt surprins, deși încă mă mai poate deranja. O astfel de denunțare hiperbolică a profesiei mele produce de obicei un comentariu defensiv din partea mea. Dar faptul rămâne – și mă deranjează cu adevărat – eu am nevoie să-mi îmbunătățesc abilitățile de business dacă vreau să-mi ascult chemarea la lucrare și să fiu cât mai eficient.

O anumită zonă a deprinderilor de business are un potențial enorm de a îmbunătăți performanța unui slujitor – dezvoltarea rețelei. Nimeni nu poate opera vreo afacere sau practica cu succes o profesie fără a dezvolta o rețea de relații care să aducă la cunoștința oamenilor bunurile și serviciile oferite și de care ei au nevoie. Acest fapt este aplicabil slujirii în biserică la fel ca în oricare alt domeniu de activitate și poate chiar cu mai multă putere, pentru că interconectarea este parte din natura împărăției lui Dumnezeu. Ca să operezi cu succes în împărăția lui Dumnezeu, trebuie să ai abilități bune de conectare cu ceilalți.

După ce am petrecut câțiva ani studiind și șlefuiindu-mi abilitățile de conectare pentru a fi ascultător chemării mele la slujire, am scris o carte care se numește *The Kingdom Net: Learning to Network Like Jesus* (Rețeaua Împărăției: Învățând să te conectezi ca și Isus), ca să spun și altora ce am învățat și să-i echipez pentru a influența mai bine oamenii către Cristos. Următoarele pasaje din carte îți pot oferi câteva idei despre motivele spirituale, teologice și practice pentru care tu trebuie să stăpânești arta conectării (networking).

REȚEAUA ÎMPĂRĂȚIEI

Împărăția lui Dumnezeu, a spus Isus, se aseamănă cu un năvod (Matei 13:47). Această vorbire figurativă din Parabola năvodului are un sens special astăzi, când trăim interconectați prin Internet, Facebook, Twitter, Pinterest, Instagram, Classmates.com, e-mail, mesaje text și alte instrumente de conectare socială. Spre deosebire de multe alte limbi, engleza are un cuvânt specific pentru relația de conectare sub formă de rețea: network. Acest cuvânt descrie metaforic acea plasă de pescar, nu este vorba de sensul literar, așa că noi înțelegem mai bine ce a vrut să spună Isus când a zis că „împărăția lui Dumnezeu este un năvod”. De fapt, mie îmi place să numesc împărăția lui Dumnezeu „rețeaua Împărăției”.

Isus ne spune că năvodul Împărăției este aruncat în lume. Plasa prinde pești, și buni și răi. Oameni sinceri sau nesinceri, credincioși adevărați sau tovarăși de drum fără credință, toți se găsesc prinși aici. Împărăția lui Dumnezeu aduce înăuntru mulți oameni și, așa cum vom vedea, unii dintre ei devin parte din rețea. La sfârșit, Dumnezeu va decide cine aparține Împărăției și cine nu.

Ca și pescarii din perioada Noului Testament care își îngrijeau plasele, Dumnezeu lucrează la rețeaua Împărăției – o împletește mai mare, îi repară locurile unde s-a rupt, prinde mai mult pește. Într-o altă afirmație de tip parabolă, Isus le spune ucenicilor Săi: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni” (Marcu 1:17). Ucenicii lui Isus Cristos lucrează ca pescari ai Lui – în esență, ei sunt plasa pe care El o aruncă pentru a prinde mai mulți oameni.

CONTINUÂND LUCRAREA LUI ISUS

Isus a intenționat ca ucenicii Lui să facă mai multe minuni, să evanghelizeze și să câștige mai mulți oameni decât a făcut El în timpul lucrării Sale pe pământ. De fapt, ucenicii lui Isus au dus mai departe lucrarea Sa timp de 20 de secole după moartea Lui. Explicarea în cifre a minunilor împlinite de ei ca și „rezultate ale pescuitului” depășesc cu mult numărul total de oameni la care a ajuns Isus în timpul vieții Sale pământești. Desigur, Isus merită tot creditul pentru rezultatele noastre, pentru că El le-a obținut, lucrând prin noi. Iar El va culege și tot profitul. Pentru că noi suntem echipa Lui de pescari. Iar peștele cel mare care ne-a scăpat, cei mici care aproape că ni s-au scurs printre ochiurile plasei, peștele prins și adus la țarm – tot „profitul net” este al Lui.

Dacă împărăția lui Dumnezeu este o plasă, atunci este în primul rând o plasă de pescari. Împărăția nu urmărește să înlocuiască guvernele pământești, afacerile, familia, școlile, sindicatele, spitalele sau alte instituții ale societății. Plasa Împărăției există pentru pescuit. Deși Împărăția cuprinde și exercită stăpânire peste fiecare dimensiune a vieții noastre, ea nu poate niciodată să reflecte cu adevărat și pe deplin stăpânirea lui Dumnezeu asupra noastră fără să ne angajeze în acțiunea Regelui de a-i căuta și mântui pe cei pierduți. Rețeaua Împărăției implică întotdeauna împăcarea oamenilor pierduți cu Dumnezeu, care Îi iubește. În ultimă analiză, plasa Împărăției există pentru aducerea oamenilor la Isus.

Când vedem oamenii lui Dumnezeu aduși împreună sub domnia lui Cristos și simțim legătura cu ei prin Duhul Sfânt care-L face pe Regele Isus prezent în noi toți, noi vedem Împărăția. Așa că împărăția lui Dumnezeu este atât vizibilă cât și invizibilă. Prezența lui Isus, la lucru prin oamenii Lui, o face

vizibilă. Parabola năvodului descrie Împărăția ca pe o rețea de oameni.

DE CE PESCARI?

Te-ai întrebat vreodată de ce Isus a chemat atât de mulți pescari printre ucenicii Lui? Pentru că ei erau oamenii care foloseau „plase”.

Nu, nu e vorba de un umor naiv. Vorbesc serios. Pescarii erau genul de oameni de care avea nevoie Isus. Cu siguranță, ucenicii lui Isus nu înțelegeau multe lucruri când au fost aleși de El. Niciunul dintre ei nu era teolog sau scriitor priceput, sau orator versat sau consilier psiholog. Ei nu primiseră instruire în niciunul dintre subiectele atât de populare în colegiile și seminariile biblice de astăzi. Dar ei aveau cu toții o calificare indiscutabilă: știau ce este aceea o plasă.

La un nivel mai literar, Petru și amicii săi știau cum funcționează un năvod. Știau să-l confecționeze, cum să-l arunce peste marginea corăbiei, cum să-l poarte prin apă și cum să-l tragă înapoi în corabie. Și mai știau și cum să-l repare și să-l păstreze după o zi de muncă. Dar ei mai știau ceva, încă și mai vital.

În Israelul secolului întâi, ca să ai o afacere de pescuit era nevoie de mai mult decât mânuirea plaselor. Se cerea și crearea unei rețele. Pescarii știau nu doar cum să manevreze plasele, ci și cum să lucreze în echipă. Ei știau cum să ducă peștele la piață și să-l vândă. Ei știau cum să găsească oameni care să le transporte peștele în interiorul țării și să-l vândă în satele învecinate. Ei înțelegeau distribuția, marketingul, vânzarea, profitul și alte aspecte de business ale muncii lor. Astăzi noi i-am recunoaște pentru abilitățile lor de interconectare.

Dacă vrei să pescuiești oameni, atunci trebuie să înveți cum să operezi „plasa” pentru oameni. Construirea rețelei face parte din lucrările esențiale ale Împărăției; dar, în ciuda acestui fapt, seminariile nu oferă de regulă cursuri despre networking. Acest cuvânt cred că nici nu a apărut în discuție în timpul celor 10 ani ai mei de pregătire academică pentru lucrarea creștină. Ca să fiu corect, cuvântul *rețea* (network) nu intrase în limbajul comun în vremea mea – începutul anilor 1980 – decât cu sensul din radio și televiziune. Dar chiar și așa, cum am putut noi să trecem cu vederea o calificare atât de importantă?

Ca președinte de colegiu, eu sunt Principalul Nod-de-rețea pentru școala mea. Îmi place asta; pentru că sunt sociabil, este o bucurie pentru mine să mențin prietenii, să întâlnesc oameni noi și să țin aceste relații într-o rețea mai largă și mai puternică pe care o putem desfășura pentru a ne îndeplini misiunea ca universitate. Îmi iubesc slujba și îmi plac sarcinile de interacțiune cu oamenii care țin de ea. Îmi place îndeosebi să știu că rezultatele lucrării noastre se leagă nemijlocit de misiunea împărăției lui Dumnezeu. Dar slujba mea nu deține patentul pentru interconectare. Oricare urmaș al lui Isus, indiferent de lucrarea sa, poate exprima împărăția lui Dumnezeu prin interconectare (networking).

CHEMĂRI SACRE ȘI SECLARE

Toate ocupațiile au dimensiuni atât seculare cât și sacre – fie că ești pastor, șofer de autobuz, avocat, muncitor în fabrică, inginer, fermier, om de afaceri, artist, medic sau altceva. Chemarea își obține sfințirea de la Cel ce face chemarea; și, pentru că Dumnezeu ne-a chemat pe noi toți, toate chemările sunt sacre. Toate sunt însă și seculare (adică „lumești”), pentru că oamenii la care ne-a chemat Dumnezeu

să ajungem trăiesc în această lume. (Dacă permiți ca mărturisirea ta de credință să te facă să te simți inconfortabil și ciudat în prezența celor care nu împărtășesc credința ta în Cristos, nu-L vei lăsa pe Dumnezeu să te folosească în extinderea năvodului Împărăției.)

Un slujitor care vede lucrarea pastorală ca fiind doar ceva sacru dar nu și secular va opri creșterea bisericii sale și propria sa dezvoltare. Prea mulți pastori își petrec tot timpul doar cu creștini, condamându-i la un mod de conducere care pune accentul pe tranzacție și cu greu ajunge vreodată să devină ceva transformator.

Conform teoriei lui James McGregor Burns, conducerea este în cea mai mare parte tranzacție. Cu alte cuvinte, liderii schimbă performanța lor pentru bunuri și servicii pe care li le oferă cei care îi urmează. Așa că probabil un pastor oferă predicare, coordonarea ritualurilor religioase precum sacramentele, nunțile, înmormântările și alte servicii, la schimb pentru un loc de cinste în comunitate, un salariu (de obicei) mic și poate o casă parohială în care să locuiască. Pastorii cu stil de conducere tranzacțional pun un accent puternic pe păstrarea tradițiilor bisericii și pe statu-quo. Ei rareori le cer oamenilor din biserica lor să facă ceva dificil sau un sacrificiu, iar oamenii nici ei nu așteaptă ca pastorul să facă prea mult. Biserica nu crește, de regulă nu vin oameni noi la Cristos prin lucrarea ei și nimeni nu cunoaște o transformare. În timp, biserica devine tot mai bătrână... și după o vreme... dispăre.

Dimpotrivă, stilul de conducere care transformă se centrează pe o viziune de transformare. Liderul cere comunității să facă sacrificii și să-și asume riscuri ca să îndeplinească viziunea. Dacă viziunea include evanghelizare, biserica le cere membrilor ei să-și petreacă timpul nu doar cu creștinii ci și cu oameni care nu au intrat încă în Împărăție.

Când pastorii își petrec tot timpul doar cu creștinii, poți paria la sigur că la fel vor face și membrii adunărilor lor. Unele biserici chiar fac eforturi mari să-i determine pe creștini să facă afaceri mai ales cu alți creștini și să evite a face business cu cei din afara cercului lor de creștini. Asta pare o formulă bună de a ajunge la procese între creștini, dar nu este o strategie bună de business sau de evanghelizare.

Un prieten pastor, un extrem de eficient evanghelist, le cere tuturor angajaților săi să cultive prietenii cu oamenii necredincioși. El știe că ei nu vor aduce vreodată oameni la Cristos dacă nu încep să vorbească cu oameni care nu-L cunosc pe Cristos. Ca parte din raportul lor de serviciu, ei trebuie să descrie cum și cu cine construiesc prietenii în afara bisericii. Rezultatul a fost că în ultimii 10 ani biserica a crescut de cinci ori.

Cineva ar putea insista că are chemarea de a sluji în interiorul bisericii și nu celor care nu-L cunosc pe Domnul. Nu am nicio îndoială că unii oameni au o chemare de a lucra în principal cu credincioșii, de exemplu de a preda la o școală sau o universitate creștină, de a administra o agenție creștină de binefacere sau de a conduce o denominație. Aceste agenții joacă niște roluri importante în Împărăție și au o valoare mare dintr-o mulțime de motive. Iar oamenii cu astfel de vocații adesea vor petrece mai mult timp cu creștinii decât cu necreștinii. Dar chiar și ei trebuie să înțeleagă că „lucrarea creștină” nu poate niciodată să ia locul misiunii lui Dumnezeu. Ea îi poate susține și ajuta pe alții care se concentrează pe evanghelizare, dar nu-i poate scuti de chemarea de bază a

Împărăției, aceea de a-și împărtăși credința în Cristos cu cei care n-au cunoscut niciodată realitatea și puterea conducerii Sale. Cei care lucrează tot timpul în instituții și agenții creștine trebuie să facă un efort suplimentar ca să mențină ocaziile de a întâlni, lega prietenii și influența oameni care au nevoie de o întâlnire mântuitoare cu Domnul.

PASIVITATEA ÎN CONECTARE

În interiorul părtășiei calde a unei denominații, găsim că este simplu să adoptăm o abordare pasivă în ce privește rețelele. Liderii noștri aleși au responsabilitatea să țină Părtășia unită. Ei planifică întâlniri regionale și locale. Ei administrează asigurări de sănătate și planuri de pensii. Ei coordonează eforturi misionare, promovează școlile susținute la nivelul denominației și îndeplinesc alte sarcini de cult.

Misionarii din denominații adesea creează rețele minunate, în special cei din grupurile care cred în „misiuni prin credință”. Construind un grup de 100 sau mai multe biserici care să le susțină lucrarea, ei au grijă să stea în contact cu susținătorii lor financiari, de la distanțele mari unde au ajuns să slujească. Dar deseori pastorii din denominații au luxul să le fi construit altcineva rețeaua. Ei nu par a avea nevoie să se frământă pentru a se interconecta. Pastorii independenți, pe de altă parte, *trebuie* să fie mai agresivi în construirea unei rețele. Dacă nu ies să construiască o rețea, nu o vor avea. O dedicare intenționată și agresivă pentru conectare – în interiorul bisericii și în afara ei – poate fi de fapt motivul pentru care, în America, bisericile independente cresc mai repede decât cele din denominații.¹ Faptul de a fi parte dintr-o denominație aduce beneficii extraordinare, dar poate fi și o capcană care duce la pasivitate în construirea de relații.

Cineva ar putea crede că rețeaua este esența lucrării pastorale. Eu cred că un anume gen de interconectare este într-adevăr esența unei lucrări pastorale eficiente. Dar mulți lideri de biserică nu par atât de viguroși în conectarea lor pe cât ar trebui să fie. Dimensiunea medie a unei biserici din Statele Unite este de cca 75 de membri.² Din acest fapt deducem că cei mai mulți pastori se ocupă să își desfășoare lucrarea într-un cerc social destul de restrâns – să zicem, între 500 și 1000 de oameni.

Un cerc atât de mic poate produce o comunitate de credincioși plină de căldură, dar aceste comunități pot adesea să ajungă orientate prea mult spre interior. Fără un proces viguros de interconectare continuă și conștientă, cercul nu va crește. Iar o biserică ce stagnează nu poate explica în ce fel Îl urmează ea pe Cristos și ascultă de Marea Trimitere. Nu vreau să condamn aici pe cineva, pentru că pot fi motive pentru care o biserică dintr-o anume locație nu crește. Dar astfel de biserici vor simți întotdeauna că lipsește ceva important. Dacă o biserică chiar nu poate crește din cauza locației sale, atunci ea are o responsabilitate suplimentară și dificilă, aceea de a ajuta la creșterea bisericilor din alte locuri. Asta înseamnă că aceste biserici se vor implica serios în Marea Trimitere prin dăruire, trimitere și rugăciune.

RELAȚII PE DEPLIN DEZVOLTATE

Unii oameni presupun că noi putem trăi vieți compartimentate, în care Îl lășăm pe Isus acasă sau la biserică. Mulți creștini nu-L primesc pe Isus la locul lor de muncă. Ca urmare, noi vorbim despre El cu prietenii noștri care deja cred în El și nu vorbim despre Isus cu cei care încă nu cred în

El. Dar rețeaua Împărăției nu va curge prin acel circuit scurt. Dezvoltând prietenii în toată regula, completate cu activități în afara celor religioase, vom obține adesea fructele cele mai coapte. Astfel de activități ar putea include ajutorarea oamenilor care se mută într-o altă casă, jocul de golf, participarea la evenimente sportive, lucrul de mână, cântatul într-o orchestră locală sau implicarea în activități ale organizațiilor civice, cum este Rotary International. Opțiunile sunt tot atât de diverse pe cât sunt interesele oamenilor.

Pe măsură ce se dezvoltă relații adevărate, realitatea lui Cristos din viețile noastre începe să se reflecte. Uneori, relațiile mai profunde ne îngăduie să împărtășim rețeaua Împărăției cu ceilalți oameni în moduri care le aduc beneficii profesionale și personale în aspecte complet non-spirituale. Pe măsură ce-i susținem cu rugăciunile noastre și-i prindem în plasa Împărăției, vom ajunge după o vreme să-i atingem și la nivel spiritual. Indiferent ce facem pentru a ne aduce colegii de serviciu la Cristos, trebuie să ne și rugăm cu credințioșie pentru ei.

REȚEAUA LUI ISUS

Isus a extins plasa Împărăției oriunde a ajuns, chemând oameni ca vameșii Levi și Zacheu la pocăință, iertare și o viață schimbată care le-a pus abilitățile la lucru într-un mod nou. El a interacționat cu oameni păcătoși și cu oameni religioși, cu oameni puternici sau oprimați, cu oameni bolnavi sau sănătoși. El a primit un ajutor esențial de la un băiat care avea câteva pâini și pești, pe care le-a înmulțit pentru o gloată mare. A stat la masă cu oricine. În toate aceste întâlniri, El a predat o lecție extraordinară despre relații umane. Având în vedere răspândirea spectaculoasă a Împărăției din clipa când Isus a început să vorbească pentru prima dată despre năvod, orice lucrător înțelept se va inspira din modul în care Isus a lucrat cu oamenii și va considera acest stil de lucrare manualul de referință în interconectare.

Joseph L. Castleberry, Ed.D., este președinte al Northwest University din Kirkland, Washington. El este autorul cărții *The Kingdom Net: Learning to Network Like Jesus*. (Rețeaua Împărăției: Învățând să te conectezi ca și Isus). Pentru mai multe informații, vizitați site-ul josephcastleberry.com.

Acest articol este un fragment din cartea *The Kingdom Net: Learning to Network Like Jesus*, (My Healthy Church, 2013).

Note:

1. Russell D. Moore, “Where Have All the Presbyterians Gone: Nondenominational churches are the fastest growing in the country.” („Unde s-au dus toți prezbiterienii: Bisericile non-denominaționale cresc cel mai repede în țara noastră”), *Wall Street Journal*, 4 februarie 2011.

2. Hartford Institute for Religion Research. http://hrr.hartsem.edu/research/fastfacts/fast_facts.html#sizecong. (accesat la 15 august 2013).

INFLUENȚĂ PRIN COMUNICARE

de Marcia Lednicky

Ți-ai început poate și tu dimineața cu o rugăciune care suna cam așa:

Dragă Doamne, până acum sunt bine. Astăzi n-am bârfit, nu mi-am pierdut cumpătul, n-am fost morocănos. N-am fost lacom, egoist, nu m-am complăcut în excese. Totuși... în câteva minute trebuie să mă dau jos din pat și după aceea am nevoie de mult ajutor.

Și ziua începe. De fapt, comunicarea începe în clipa în care piciorul nostru atinge podeaua. Cum și ce vom comunica noi astăzi? Într-un fel sau altul, toate persoanele cu care venim în contact vor fi afectate. Întregul articol s-ar putea concentra pe soțul și/sau pe copiii noștri. Totuși, în acest articol, poate că tu ieși pe ușa din față ca să:

- saluți adunarea la serviciul săptămânal de duminică;
- participi la o activitate specială pentru femeile de la biserică;
- lucrezi într-o funcție publică;
- faci piața.

Oriunde mergem, vom comunica cu cineva, chiar și cu necunoscuți. Ce mesaj comunic eu când ies din sanctuarul căminului propriu?

Iar următoarea întrebare este: cum voi comunica? Poate te întrebi de ce este acest lucru atât de important pentru tine ca soție de pastor. Nu uita niciodată că ți s-a dat o șansă minunată de a-L reprezenta pe Dumnezeu. Un cuvânt bun sau un zâmbet sincer din partea ta ca soție de pastor poate fi exact încurajarea de care are nevoie cineva în acea zi. Poate că niciodată nu se va ști situația dificilă cu care s-a confruntat o femeie înainte de a ieși pe ușă ca să vină la casa Domnului. Poate că femeia care te servește la magazinul alimentară se confruntă cu mari dificultăți. Sau poate că persoana care stă la rând în fața ta nu s-a purtat prea bine. Aceasta este o

ocazie minunată pentru tine ca să arăți dragostea lui Isus prin modul în care comunicii cine ești tu ca și copil al Său.

S-a spus mult despre a fi noi înșine – „Trebuie să fiu eu înșami”. Da, dar vreau să fiu cât pot mai bună prin Cristos. Aceasta mă asigură că acțiunile și atitudinile mele vorbesc clar despre dragostea lui Isus.

Adesea se presupune că persoana care vorbește cel mai mult este cel mai bun comunicator. Totuși, lucrurile nu stau neapărat așa. Te-ai gândit vreodată la asta? *Dumnezeu ne-a făcut cu două urechi și doar cu o singură gură.* Ar fi o idee bună să ascultăm mai mult și să vorbim mai puțin. *Adevărata comunicare presupune cu mult mai mult decât simplul fapt de a vorbi.*

- Comunicarea include și *ascultarea*. Comunicarea bună are două părți, atât transmiterea unui mesaj cât și recepționarea lui. *Comunicarea este un proces de partajare a informației cu o altă persoană în așa fel încât ea să înțeleagă ce îi spui.* A fi în stare să comunicii este o calitate importantă pentru un lider bun. Te ajută să construiești relații care durează.
- Comunicarea nu este numai ce spunem ci și cum spunem. Comunicarea a fost descrisă ca fiind alcătuită din *10% cuvinte, 40% tonul vocii și 50% limbajul trupului.* De aceea este vital ca dragostea lui Isus să umple inimile noastre. Ceea ce este înăuntru se va arăta întotdeauna în afară (Proverbe 4:23, Matei 12:34).
- Comunicarea este atât verbală cât și non-verbală. Comunicarea non-verbală poate avea un impact puternic. Deseori noi comunicăm prin limbajul trupului. O simplă ridicare din umeri poate spune „nu-mi pasă” sau „nu pot face nimic în privința asta” sau „nu știu”. Poate că o bătaie ușoară și prietenească pe umăr poate aduce bucurie unui om. Poate fi o strângere de mână sau un zâmbet larg. Noi comunicăm atunci când râdem sau când nu râdem.

O îmbrățișare spune că ești important, suntem împreună și ești iubit.

- Noi comunicăm prin *tonul vocii*. Tonul arată starea inimii. Cuvintele pot fi amabile, dar tonul tăios. Tonul poate exprima bunătate, blândețe sau dragoste. Totuși, tonul poate exprima și invidie, mânie sau ură. Ochiul și expresiile feței comunică un mesaj. În Proverbe 6:16, 17 găsim că Domnul urăște „ochii trufași”. Când fiica noastră era mică și nu se purta bine în biserică, spunea că „tata s-a uitat la mine cu ochi răi”. Cu alte cuvinte, tata nu trebuia să spună niciun cuvânt. Doar cu o privire, spunea totul.
- Modul în care ne petrecem timpul este o afirmație puternică. Prezența sau absența noastră este repede observată de către ceilalți.

Să vedem acum câteva lucruri care sunt necesare unei comunicări bune. Am găsit aceste sugestii (nu se cunoaște autorul) care ar putea fi de folos.

1. Zâmbește-le oamenilor. Este atât de simplu și cere atât de puțin efort. De fapt, ai nevoie de 72 de mușchi ca să te încrunți și de doar 14 ca să zâmbești. Proverbe 17:22 spune: „O inimă veselă este un bun leac”. Proverbe 15:13 adaugă: „O inimă veselă înseninează fața”. Oamenilor le place să fie în jurul celor care îi ajută să se simtă bine în condiția și în circumstanțele lor.

2. Vorbește cu oamenii. Niciodată să nu afișezi un aer de superioritate sau să arăți o atitudine distantă. Ți L-ai putea imagina pe Domnul nostru degajând în jurul Său un aer de superioritate? Ca reprezentanți ai Săi într-o lume pierdută și muribundă, dorința noastră este să fim ca El, oricând și în orice mod.

Este foarte plăcut să fii întâmpinat cu cuvinte vesele de salut. Menține contactul vizual. Foarte ușor soția pastorului poate ajunge să vorbească unei persoane și să caute din priviri o altă persoană căreia trebuie să-i vorbească. Eu am văzut cum este într-o astfel de situație. În timp ce slujeam ca soție de pastor, o prietenă mi-a zis că a simțit deseori că nu-mi pasă de ea. Asta pentru că atunci când vorbeam cu ea mă uitam în altă parte, înspre alții. I-am spus că îmi pare foarte rău dacă am lăsat această impresie, pentru că nu era deloc așa. Mi-a răspuns că acum a aflat. La vremea aceea, eu aveam o clasă de școală duminicală care se ocupa de studenți și orientarea lor în carieră. Le-am cerut tinerilor din acea clasă să mă ajute ca în conversație să-mi concentrez întreaga atenție asupra lor. Bineînțeles că au fost foarte bucuroși să mă ajute. Odată, când mă adresam unui tânăr din acea clasă, el mi-a zis: „Uită-te în ochii mei, cu tine vorbesc.” Fiecare trebuie să fie încurajat și să simtă că este o persoană specială, așa cum și este în ochii lui Isus.

3. Rostește-le numele. S-a spus că cea mai dulce muzică pentru urechea omului este propriul său nume. Pentru unii dintre noi nu este deloc ușor să ne amintim numele altora. Eu încerc să repet numele unei persoane de câteva ori în timpul conversației; asta este o tehnică bună. De asemenea,

asocierea de nume poate fi utilă. Îmi amintesc de mama mea care conducea o întâlnire a femeilor și a prezentat-o pe vorbitoare. Numele invitatei era Showers (ploi torențiale). Mama l-a asociat cu ploaia. Când a prezentat-o, a zis: „Este o plăcere s-o avem ca invitată specială pe doamna Sprinkles” (ploi ușoare).

4. Fii prietenoasă și utilă. Străduiește-te să acționezi în așa fel încât oamenii să se simtă bine că au fost în prezența ta. Nu înțelege greșit semnificația cuvântului „a acționa” pentru că acțiunile noastre trebuie să vină dintr-o inimă care este umplută cu adevărat de dragostea lui Dumnezeu. Trebuie să fie o revărsare a iubirii Sale către oamenii din jurul meu. O persoană nu poate avea prieteni dacă nu este prietenoasă. Proverbe 18:24 (KJV) spune: „Un om care are prieteni trebuie să se arate prietenos”. Oamenii îi iubesc pe cei care le arată iubire. Poate că tu știi deja că și ei te iubesc.

5. Fii plăcută. Vorbește și poartă-te ca și cum tot ce faci este o plăcere. Asta e molipsitor. Proverbe 16:24 spune: „Cuvintele prietenoase sunt ca un fagure de miere, dulci pentru suflet și sănătoase pentru oase.” Iar în Proverbe 15:1 citim că „Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră atâță mânia.” Când ne confruntăm cu o situație neplăcută sau cu o persoană nefericită, ascultarea de sfatul din aceste versete ne poate ajuta să comunicăm în așa fel încât să dezamorsăm o situație urâtă.

6. Interesează-te cu adevărat de oameni. Isus așa a făcut. Când îi ascultăm cu atenție, le comunicăm oamenilor că ne pasă de ei. Ce se întâmplă în viața lor este important. Nu putem spune că „ne pasă doar de noi”. Ascultă și cu ochii, nu doar cu urechile. Ascultă cu toate simțurile tale. Ascultă sincer cu inima ta.

Dale Carnegie a spus: „Poți să ajungi în două luni să ai mai mulți prieteni fiind sincer interesat de oameni decât poți avea în doi ani încercând să-i faci pe alții să fie interesați de tine.” S-a spus că „prietenia este ca un cont în bancă, nu poți să faci doar retrageri, trebuie să faci și depuneri.”

7. Fii generoasă cu laudele și prudentă cu criticile. Este plăcut să știi că ai făcut pe cineva să se simtă bine. Oamenii pot să uite ce spui sau ce faci, dar ei nu vor uita niciodată cum i-ai făcut să se simtă când ai fost în preajma lor. Pentru fiecare afirmație critică este nevoie de patru complimente ca să compensezi acea observație critică. Criticismul constant ucide spiritul. De asemenea, face ca persoana aceea să te evite și să devină defensivă. Duce la lipsa de încredere în sine și face ca cineva să se simtă neiubit, neacceptat și nesigur.

8. Fii atentă la sentimentele altora. Un spirit sensibil va fi întotdeauna apreciat. În Matei 7:12 suntem sfătuiți să facem altora ce dorim să ne facă și ei nouă. Adesea este imposibil să cunoaștem în ce situație se află alte persoane la momentul respectiv. Dacă arăți bunătate altora, nu vei greși niciodată.

9. Fii atentă la orice ocazie de a sluji altora. Da, ca soții de pastori, nouă ni se spune să fim în slujba altora. „Orice

faceți să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos” (Coloseni 3:23-24). Uneori ți se va părea că multele tale responsabilități te copleșesc și ești ispitită să te întrebi dacă îi pasă cuiva sau dacă măcar observă toate lucrurile pe care le-ai făcut. S-ar putea să-ți tot repeți: „Asta este pentru tine, Doamne, asta este pentru tine.” Amintește-ți, tu nu poți da mai mult decât Dumnezeu, chiar și în slujirea ta. Ziua răsplătirii tale va veni. Slujindu-le altora, tu comunică dragostea și devotamentul tău profund față de Domnul, slujirea Lui și semenii tăi.

10. Ai răbdare cu alții. Răbdarea este capacitatea de a număra în gând înainte de a exploda. Dwight L. Moody obișnuia să le spună ascultătorilor săi: „Am mai mari probleme cu mine decât cu oricare alt om pe care l-am cunoscut vreodată”. Întrebarea este: „De ce ne supărăm că nu-i putem convinge pe alții să fie cum vrem noi, dacă nici pe noi înșine nu ne putem convinge?”

Întrucât comunicarea este în egală măsură ascultare cât și vorbire, întrebarea evidentă este: „Cum îi putem face pe alții să vorbească?” Nu vorbi. Tu nu poți asculta dacă întotdeauna domini conversația. Convinge cealaltă persoană să înceapă să vorbească.

Începe prin a pune întrebări deschise. Poți începe fraza cu ceva de genul: „decă, tu simți” sau „crezi tu că...”

- Nu începe prima să vorbești.
- Aprobă din cap și păstrează contactul vizual.
- Repetă ceva ce ți s-a spus.
- Nu întrerupe interlocutorul și nu-i termina tu fraza.
- Acordă atenție deplină.
- Nu te gândi la ce urmează să spui în continuare.
- Nu te teme de o pauză în conversație.

Am citit o afirmație care spunea: „Adevărata artă a conversației nu este doar a spune lucrul potrivit la momentul potrivit, ci și de a lăsa nerostit lucrul greșit la momentul cel mai ispititor.”

Iacov 1:26 spune: „Dacă crede cineva că este religios, și nu-și înfrânează limba, ci își înșală inima, religia unui astfel de om este zadarnică.”

Lucrurile pe care le-am discutat sunt atât de elementare și esențiale, dar uneori avem nevoie să ne reamintim cum câteva acțiuni simple se dovedesc a fi atât de semnificative.

Când am trecut de la pastorația unei biserici mari la slujirea în conducerea colegiului Central Bible mi-a fost foarte dificil. Mie îmi plăcea să fiu soție de pastor. Când am început să slujim la colegiu, eu personal n-aveam vreo responsabilitate de „lucrare”. Mă gândeam: „O, Doamne, cred că Tu vei veni în curând și la venirea Ta voi fi găsită că am făcut prea puțin pentru Tine. Viața mea nu va conta înaintea Ta.” Domnul nostru minunat vede adânc în inimile noastre și știe dorința noastră sinceră de a-L sluji. Mă duceam zilnic în campusul școlii și mă rugam: „Doamne, dacă este vreun loc astăzi unde

e nevoie de vreun zâmbet, de un cuvânt bun de încurajare, aș vrea să fiu la locul potrivit și la timpul potrivit.” Și așa s-a și întâmplat de foarte multe ori. Eram deseori conștientă că Dumnezeu mă punea în locul potrivit și la momentul potrivit. Uneori n-am fost conștientă de acele întâlniri divine decât mult mai târziu, când cineva făcea o referire la timpul când Dumnezeu mi-a dat posibilitatea să le aduc încurajare. Eu nu dirijam corul, nu cântam vreun solo, nu predam la școala duminicală, așa cum făcusem mai înainte ca soție de pastor, dar am învățat importanța slujirii directe și personale. Nespusele binecuvântări ale comunicării iubirii lui Isus prin cuvinte, o ureche ascultătoare, un zâmbet, o bătaie ușoară pe umăr, o voce blândă, plină de compasiune, sunt resurse extraordinare. Doar veșnicia ne va arăta cu adevărat cât de multe s-au realizat prin simpla manifestare a dragostei și grijii lui Cristos.

Acesta este un privilegiu unic pe care îl avem în fiecare zi. Doamnelor, noi suntem privilegiate că putem să-L reprezentăm pe Cristos. Dragostea lui Dumnezeu este ceva deosebit. Sper că veți avea o zi minunată. Când ziua voastră se sfârșește și vă retrageți pentru o noapte de odihnă, gândiți-vă la privilegiile deosebite pe care le-ați avut astăzi. Dumnezeu v-a dat această zi ca să comunicați dragostea Lui pentru cei din jurul vostru. Mă rog ca într-un fel cât se poate de modest să vă fi „comunicat” și eu dragostea mea adâncă pentru Domnul și lucrarea Lui, precum și bucuria pe care o avem de a fi copiii Săi.

MARCIA LEDNICKÝ este o vorbitoare frecventă în cadrul conferințelor și seminariilor pentru femei. Ea are o abilitate unică de a asocia provocările vieții cotidiene cu adevărul biblic. Lucrarea ei beneficiază de talentul său oratoric remarcabil, care o ajută să comunice dragostea lui Cristos.

EVANGHELIZAREA ÎMPLETITĂ CU COMPASIUNEA

de Jerry Ireland

Deși nu-i putem conduce pe oameni la Cristos fără a le împărtăși mesajul Evangheliei, este foarte puțin probabil ca mesajul nostru să fie luat serios în considerare dacă viețile noastre sunt în contradicție cu ceea ce proclamăm noi. Iată cum putem evangeliza arătând compasiune.

Pentru ca oamenii să ajungă la o cunoaștere mântuitoare a lui Isus, noi trebuie să propovăduim Evanghelia, vestea bună despre Isus Cristos. Dumnezeu ni S-a adresat prin cuvinte și ne-a dat un mesaj verbal. E imperios necesar să împărtășim lumii acele cuvinte de speranță (Coloseni 1:5).

Totuși, este extrem de important să ne și purtăm „**într-un chip vrednic de Evanghelia lui Cristos**” (Filipeni 1:27). A fi un urmaș al lui Isus înseamnă mai mult decât un simplu consimțământ mental la o listă cu lucruri permise și cu lucruri interzise. Aceasta înseamnă și că întreaga noastră viață este radical reorientată, deoarece ne-am întors de la minciună la adevăr, de la întuneric la lumină. De fapt, înseamnă că noi înșine trebuie să fim lumină (Matei 5:13). Pavel ne amintește în 1 Tesaloniceni 1:3 că lucrarea noastră ca urmași ai lui Cristos trebuie să se manifeste în ultimă instanță prin dragoste.

Între 1996 și 2006, numărul necreștinilor care văd creștinismul într-o lumină favorabilă a scăzut cu peste 20 de procente, potrivit cărții *UnChristian* („Necreștinul”) de David Kinnaman.¹ Aceasta reprezintă o îndepărtare radicală de Biserica primară, o Biserică ce-a cules laude chiar și de la criticii săi, datorită dragostei pe care le-a arătat-o celor din afara ei, în special săracilor și bolnavilor.

Așa cum comentează Michael Green în cartea sa, *Evangelism in the Early Church* („Evanghelizarea în Biserica primară”): „Biserica a demonstrat calități fără precedent în lumea antică. Nicăieri altundeva vei găsi robi și stăpâni, evrei și Neamuri, bogați și săraci la aceeași masă a părtășiei, arătându-și unii altora o dragoste sinceră. Acea dragoste le-a fost arătată celor din afara ei, iar în vremuri de molimă sau dezastre creștinii au excelat prin slujirea comunităților în care trăiau”.

Green mai adaugă: „În zilele noastre, este dificil să distingem stilul de viață al creștinilor de acela al [necredincioșilor]... Nevoia noastră de integritate... poate fi împlinită și susținută printr-o dragoste necondiționată. Dumnezeu iubește exact așa, iar cei dintâi creștini par să fi fost atât de însuflețiți de dragostea Lui încât aceasta i-a legat și mai tare și i-a determinat s-o manifeste necondiționat și celor din afara comunității lor.”²

Desigur, noi trebuie să asociem compasiunea cu comunicarea. Unii pretind că chemarea creștină nu reprezintă deloc ceea ce spunem, ci doar nevoia noastră de a ne angaja în acțiuni pline de dragoste. Autorul Greg Garrett scrie: „Chemarea noastră ca urmași [ai lui Isus] este să încercăm să umblăm în lume cu compasiunea lui Cristos, să demonstrăm dragostea lui Dumnezeu în fapte, nu în vorbe.”³

Deși Garrett reprezintă o poziție extremă, el evidențiază totuși dezacordul din sânul Bisericii în ce privește modul în care să ne înțelegem cel mai bine sarcina pe care o avem de îndeplinit în această lume. Noi trebuie să ne întoarcem la învățăturile Scripturii pentru a înțelege compasiunea din

perspectivă biblică. Aceste fundamente ne pot ajuta să nu pierdem din vedere chemarea noastră la evanghelizare în timp ce răspundem cu dragostea lui Cristos la nevoile din jurul nostru.

COMPASIUNEA ȘI ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

Biblia îndeamnă poporul lui Dumnezeu să demonstreze compasiune ca o reflectare a naturii și împărăției lui Dumnezeu. Vechiul Testament caracterizează, în principiu, domnia lui Dumnezeu în termenii neprihănității și dreptății, declarând că aceste două calități constituie temelia scaunului Său de domnie (Psalmii 89:14; 97:1,2). Ca atare, Dumnezeu așteaptă ca poporul Lui să întruchipeze aceste calități. În Vechiul Testament, neprihănirea și dreptatea sunt asociate în special cu caracterul sfânt al lui Dumnezeu și cu

așteptările unui popor sfânt creat după chipul Său (Geneza 1:26, 27; 1 Regi 10:9). Dumnezeuul nostru sfânt urăște asuprirea și nedreptatea, cărora le cad cel mai des victime săracii și nevoiașii.

În Noul Testament, lucrarea lui Isus de pe cruce face mântuirea disponibilă tuturor oamenilor (Luca 18:25; Ioan 3:5). Urmașii lui Cristos sunt transformați pentru a fi ca Isus. Aceasta include împărtășirea compasiunii

Lui față de lume. A fi mântuit înseamnă a gândi în termenii Împărăției — și a urmări interesele Regelui. Cei care ajung să creadă în Cristos experimentează o reorientare radicală a vieților lor, inclusiv o preocupare, recent descoperită, față de cei săraci.

Putem vedea aceste lucruri manifestate într-o serie de întâmplări în Scriptură. De exemplu, Zacheu ajunge la credința în Isus și le dăruiește săracilor jumătate din averea lui (Luca 19:8–10). Dimpotrivă, cei care nu-L fac pe Isus Domn al vieților lor și nu urmăresc interesele Lui pleacă întristați, căci dragostea lor după bogății se dovedește a fi o piedică pentru intrarea în Împărăție (Luca 18:23). Astfel, atitudinile și prioritățile noastre demonstrează influența lui Cristos în viețile noastre.

O Biserică plină de compasiune reflectă caracteristicile Celui pe care-L proclamăm Regele nostru. Arătând compasiune, nu urmărim doar să punem bazele unei societăți utopice — sau chiar ale Împărăției lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu aduce cu Sine împărăția Lui. Arătând însă compasiune, noi dovedim că Regele Neprihănității sălășluiește printre noi și înăuntrul nostru. Cât de straniu ar fi să-L proclamăm pe Dumnezeu ca Domn și Rege — un Dumnezeu care demonstrează o grijă extraordinară față de săraci (1 Samuel 2:8; Psalmul 113:7) — dar să nu ținem seama de

Când Biserica răspunde în prezent celor care flămânez, însetează și duc lipsă de lucrurile de bază, când îi consolăm pe cei care suferă, noi devenim o comunitate care întruchipează speranța pe care o proclamăm.

prioritățile Lui. Când nu luăm în seamă preocupările Regelui, noi nu suntem supușii Lui devotați.

O MĂRTURIE CREDIBILĂ

Evanghelia este credibilă prin ea însăși și n-are nevoie ca noi s-o facem credibilă. Este credibilă și demnă de încredere deoarece își are originea în Dumnezeu (2 Petru 1:21). Ea este pur și simplu „însuflată de Dumnezeu” (2 Timotei 3:16). Totuși, conduita comunității creștine contribuie în mare măsură dacă Evanghelia credibilă va fi ascultată cu obiectivitate. Dacă viețile noastre nu sunt în conformitate cu ceea ce spunem, este posibil ca mesajul nostru să nu provoace reflecții serioase.

Isus spune că mandatul Bisericii este mărturisirea Lui (Faptele Apostolilor 1:8). Proclamarea este cu siguranță o parte importantă a acelei mărturii. Totuși, cuvântul grecesc tradus „martori” în Fapte 1:8 (μαρτυρες) este același termen din care provine cuvântul *martir*. Mărturisirea despre viața și lucrarea lui Cristos presupune, așadar, un angajament deplin al vorbelor și acțiunilor noastre — și chiar al vieților noastre.

Numeroase pasaje din Scriptură asociază credința în Isus cu așteptarea faptelor care reflectă acea credință. Isus îi spune lui Nicodim: „Dar cine lucrează după adevăr vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu” (Ioan 3:21). În mod similar, Pavel spune că cei care cred în Dumnezeu ar trebui „să caute să fie cei dintâi în fapte bune” (Tit 3:8). Scriptura nu permite separarea chemării noastre la propovăduirea Evangheliei de chemarea noastră de a o trăi în viața de zi cu zi. Modul în care trăim în lume are multe de spus despre măsura în care am auzit și am înțeles cu adevărat cuvintele lui Isus.

Lucrarea Teen Challenge m-a ajutat să ajung la o cunoaștere mântuitoare a lui Cristos după o dependență de droguri care a durat 10 ani. Am intrat în Teen Challenge ca un agnostic ateu cu dubii serioase în ce privește existența unui Dumnezeu atotiubitor și atotputernic. Totuși, dragostea și bunătatea unui cuplu în vârstă au jucat un rol major în convertirea mea. Din două în două weekend-uri, Paul și Norma și-au deschis casa pentru programul Teen Challenge destinat bărbaților din întreg orașul Buffalo, statul New York. Ei găzduiau cu regularitate în casa lor între 20 și 30 de foști dependenți de droguri și foști alcoolici pentru a servi masa și a petrece timp ca să socializeze. Dragostea și compasiunea lor au dat sens predicilor zilnice pe care le auzeam acolo, demonstrând că mesajul pe care-l proclamau a fost cu adevărat transformator.

SPERANȚA ÎNTRUCHIPATĂ

Un al doilea mod în care compasiunea noastră slujește misiunii Bisericii este prin întruchiparea speranței. Potrivit cu Galateni 6:10, noi ar trebui să facem bine tuturor oamenilor. Deoarece creștinii slujesc unul altuia, dar și pe cei din afara Bisericii, prin acte de dragoste și bunătate, ajutorarea săracilor și nevoiașilor și prin grija față de bolnavi, noi demonstrăm calitățile incomparabile care ne sunt rezervate pentru atunci când Isus Se va întoarce și va aduce cu Sine învierea finală.

Biserica, așa cum declară autorul Julian N. Hartt, „trebuie să manifeste împărăția veșnică a lui Dumnezeu prin învățură și exemplu.”⁴ Astfel, Biserica ar trebui să fie un microcosm al viitorului spre care Dumnezeu ne călăuzește, un viitor al vindecării și deplinătății în fiecare domeniu al vieții.

În Cartea Apocalipsei, citim despre viitorul care-i așteaptă pe cei din poporul lui Dumnezeu. „Ei nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta; soarele nu-i va mai pârjoli și nici nu-i va mai încălzi peste măsură, căci Mielul din mijlocul tronului va fi păstorul lor și-i va călăuzi spre izvoare cu apa vieții, iar Dumnezeu va șterge lacrimile din ochii lor” (Apocalipsa 7:16,17, NASB).⁵

Când Biserica răspunde în prezent celor care flămânzesc, însetează și duc lipsă de necesitățile de bază, când îi consolăm pe cei care suferă, noi devenim o comunitate care întruchipează speranța pe care o proclamăm.

Oricine călătorește frecvent a primit probabil la un moment dat o diferență gratuită de bilet la clasa I. Acest lucru mi s-a întâmplat recent în timpul celui de-al doilea zbor dintr-o călătorie în trei etape până în Africa. În timp ce mă instalam confortabil în fotoliul rabatabil din cabina de clasa I, mă gândeam în sinea mea: *Sper să nu mă învăț cu nărav!*

Știam că după ce voi gusta viața bună, ca să zic așa, îmi va fi dificil să stau așezat într-un scaun de la clasa a II-a. Și, într-adevăr, în ultimul zbor al acelei călătorii, scaunul de la clasa a II-a, care înainte fusese perfect acceptabil pentru mine, mi s-a părut incomod și neîncăpător.

Exact aceasta este ideea din spatele speranței întruchipate. Pe măsură ce Biserica, împluternicită de Duhul, întruchipează calitățile destinului nostru ceresc, noi primim o mostră a unei vieți cu adevărat de primă clasă — viața din abundență pe care ne-o promite Isus (Ioan 10:10). Când necredincioșii vor vedea aceste calități dinamice, le va fi tot mai dificil să se întoarcă la o viață separată de Cristos.

COMPASIUNEA ȘI EVANGHELIZAREA

Majoritatea erorilor cu privire la compasiune apar dintr-o înțelegere greșită a împărăției biblice a lui Dumnezeu. Cei

Arătând compasiune, nu urmăm doar să punem bazele unei societăți utopice — sau chiar ale Împărăției lui Dumnezeu. Dar prin compasiune noi aducem dovezi că Regele Neprihănitului sălășluiește printre noi și înăuntrul nostru.

care înțeleg Împărăția în termeni complet pământești se concentrează deseori pe învățăturile etice și morale ale Scripturii, în timp ce neglijează aspecte precum păcatul personal și judecata. Alții, preocupați doar de aspectul viitor al împărăției lui Dumnezeu, pun accent pe mântuirea sufletelor, neglijând alte nevoi omenesti.

Scriptura respinge ambele concepții greșite despre împărăția lui Dumnezeu. Isus a învățat despre Împărăție ca fiind atât o realitate prezentă cât și una viitoare (Matei 7:21; Luca 11:20). Astfel, primul principiu de bază care ne ajută să împiedicăm compasiunea să eclipseze evanghelizarea este să menținem echilibrul biblic al unei împărății prezente și viitoare a lui Dumnezeu — acum, dar nu în totalitate. Păstrând un echilibru, putem evita să acordăm un accent exagerat mandatului social și plin de compasiune al Evangheliei. De asemenea, putem evita o perspectivă înclinată în totalitate spre viitor a Împărăției, căreia îi lipsește o relevanță contemporană, lăsând impresia că Biserica este rece și împietrită în ce privește suferința umană din prezent.

Judecata este o trăsătură de bază a viitoarei dimensiuni a Împărăției lui Dumnezeu. Când punem prea mult accent pe viitorul aspect al Împărăției, judecata viitoare a lui Dumnezeu este deseori prima victimă a aceluși dezechilibru. Fără judecată, nu putem vorbi despre dreptate în adevăratul ei sens. Dumnezeu este drept, căci El este Judecătorul cel Drept. În contextul evanghelizării noastre pline de compasiune, trebuie să atribuim păcatului nedreptatea. Dacă vom ocoli să vorbim despre păcat și judecată, eforturile noastre de a arăta compasiune nu pot fi numite cu adevărat creștine.

CONCLUZIE

Ca student în programul Teen Challenge, i-am urmărit atent pe Paul și Norma ca să văd dacă ceea ce făceau ei era conform cu ceea ce spuneau ei. Îmi amintesc că mă întrebam: *Ce-au ei de câștigat din toată afacerea asta?*

Gândeam în felul acesta deoarece ieșisem dintr-o viață în care relațiile erau în primul rând pragmatice. Oamenii tindeau să se folosească unul pe altul. Dar urmărindu-i pe Paul și Norma, am început să-mi dau seamă că unica lor motivație era dragostea. Ei făceau ceea ce făceau pentru că aveau o dragoste sinceră pentru oamenii pe care restul societății îi respinsese. Mi-am dat seama că acest cuplu creștin avea un lucru care nu-mi era familiar: o dragoste extraordinară pentru alții, ce izvora din dragostea lor față de Dumnezeu. Acțiunile lor, marcate de dragoste, includeau atât împărtășirea Evangheliei cât și împărțirea cu alții a ceea ce aveau. Și pentru că acțiunile lor erau conforme cu ce ne învățau ei pe noi, am luat serios în considerare relevanța și importanța Bibliei pentru propria mea viață.

N-ar trebui să considerăm compasiunea ca o platformă sau ca un punct de acces pentru câștigarea încrederii oamenilor. Dacă compasiunea nu reprezintă o parte autentică a vieții noastre în Cristos, acțiunile noastre devin nesincere. Ne găsim în poziția stânjenitoare și nebiblică de a mima dragostea

pentru a propovădui despre dragoste — o poziție complet străină pentru viața și lucrarea lui Isus. Când devine evident că dragostea noastră a fost doar un mijloc pentru atingerea unui scop (și acesta va deveni evident dacă așa stau lucrurile), noi riscăm să lăsăm persoana mai rău ca înainte. În acest caz, în loc să ajungă să cunoască Evanghelia cu adevărat, e posibil ca ea să devină și mai fățiș ostilă față de Evanghelie.

Deși nu-i putem conduce pe oameni la Cristos fără a le împărtăși mesajul Evangheliei, este foarte puțin probabil ca mesajul nostru să fie luat serios în considerare dacă viețile noastre sunt în contradicție cu ceea ce proclamăm noi. Și, astfel, apostolul Ioan ne învață: „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul” (1 Ioan 3:18).

Separată de evanghelizare, compasiunea poate oferi doar o mângâiere temporară. Dar omenirea are nevoie nu doar de mângâiere. Ea are nevoie de mântuire. Iar noi declarăm cel mai bine mântuirea atunci când propovăduim vestea bună și ne dedicăm faptelor bune.⁶

Dacă compasiunea nu reprezintă o parte autentică a vieții noastre în Cristos, acțiunile noastre devin nesincere.

Jerry Ireland este director al organizației Africa AG Care, care facilitează o lucrare de compasiune pentru toată Africa subsahariană în cadrul Assemblies of God World Missions – Regiunea Africa. Este doctorand în teologie și apologetică la Universitatea Liberty din Lynchburg, Virginia.

NOTE:

1. David Kinnaman, *UnChristian: What a New Generation Really Thinks About Christianity ... And Why It Matters* (Grand Rapids, Michigan: Baker Books, 2007).
2. Michael Green, *Evangelism in the Early Church*, (Grand Rapid, Michigan: Wm. B. Eerdmans Publishing, 2004), 20.
3. Greg Garrett, “God Commands Compassion, Not Evangelism,” <http://day1.org/3351-greg-garrett-god-commands-compassion-not-evangelism>. Accesată la 18 februarie 2014.
4. Julian N. Hartt, *Toward a Theology of Evangelism* (New York: Abingdon Press, 1955), 67.
5. Citatele din Scriptură sunt luate din New American Standard Bible®, Copyright © 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995 by The Lockman Foundation. Folosită cu permisiune (www.Lockman.org).
6. Vezi Ron Sider, *Good News and Good Works* (Grand Rapids, Michigan: Baker Books, 1999).

FEMEILE ȘI EVANGHELIZAREA

Nu putem ignora femeile. Încă din Grădina Edenului, în cartea Genezei, Biblia ne prezintă femeia ca având un rol cheie în mântuirea promisă prin Fiul Său — dar și ca obiect al schemelor lui Satan care încearcă să submineze scopurile lui Dumnezeu.

Pe planeta noastră se află cam 3,5 miliarde de femei și fete.¹ Acestea nu sunt doar statistici; ele reprezintă persoane la care Dumnezeu ne-a chemat pe noi, Biserica Lui, să ducem vestea cea bună a lui Isus. Ele reprezintă 49,6 la sută din totalul populației lumii.²

Dintre acestea, se estimează că 35 la sută (1,2 miliarde) au cunoscut violența sexuală.³ În perioade de conflict armat sau dezastre naturale, datorită inerentei prăbușiri a infrastructurii sociale, politice și familiale, femeile și fetele sunt îndeosebi vulnerabile în fața actelor de violență sexuală. Și multe culturi privesc o femeie violată ca pe un bun deteriorat, condamnând-o la o viață de exploatare sexuală și sclavie.

Incredibil de multe femei din lumea aceasta sunt femei rănite, care adesea au răni adânci pe care numai Isus le poate vindeca. Și datorită normelor culturale, religioase și sociale, majoritatea femeilor lumii care au nevoie de Mântuitorul nostru sunt accesibile doar pentru alte femei pasionate de a-L împărtăși pe Isus pe care-L iubesc.

Fiona Bellshaw este o astfel de femeie pasionată să-L ducă pe Isus la femeile din orice națiune care se află în orașul ei, Madrid, în Spania. Născută în Scoția, Bellshaw a mers în Spania cu părinții ei misionari, iar acolo a întâlnit un tânăr lucrător, Juan Carlos Escobar, cu care s-a căsătorit și care mai târziu a devenit superintendent al Assemblies of God din Spania.

Ca soție de pastor, Bellshaw a observat tinerele femei străine care erau forțate să lucreze ca prostituate pe străzile Madridului. Ea a început să se împrietenească cu aceste femei, una câte una, așa cum a călăuzit-o Domnul, oferindu-le prietenie, rugăciune și mesajul lui Isus. Ea a cerut și obținut permisiunea de a vizita femeile traficate ținute în Centrul de Internare pentru Străini. Acolo ea slujește femeilor care își așteaptă eliberarea pe străzi sau deportarea.

Anul trecut, Bellshaw și echipa ei de femei a slujit femeilor din 34 de țări (inclusiv din țări islamice), rugându-se cu ele pentru ajutor, vindecare, eliberare spirituală și mântuire. Câteva dintre aceste femei au primit apoi botezul în apă și au început drumul uceniciei, devenind femei ale lui Dumnezeu. Bellshaw este o evanghelistă a secolului 21.

La fel este și Connie Weisel, pastor de femei în biserica First Assembly of God din Fort Myers, Florida. Connie a fost o femeie de afaceri care s-a bucurat de succes. La 38 de ani și-a predat pe deplin viața în mâna Domnului. Apoi, în 1991, ea a pornit un grup care se întâlnește luni seara la biserică și se numește „Ajutor pentru femei rănite”. Scopul este să ajungă

la femei ca și ea care au nevoie de un parcurs al vindecării cu Isus. Femei de toate vârstele, din toate straturile sociale și cu origini etnice diferite vin din toată zona de sud-vest a Floridei pentru o seară de mărturii, rugăciune, studiu biblic și slujire personală. Grupul acesta (AFR) s-a întâlnit timp de 23 de ani, în fiecare luni seara, cu excepția sărbătorilor naționale. De-a lungul acestor ani, au participat 46000 de femei. Dintre acestea, 3450 au venit pentru prima oară la Cristos sau și-au rededat viața.

„Este uimitor cum în formatul acesta simplu au venit la mântuire și vindecare mii de femei,” spune Weisel. „Noi am dovedit credincioșie fiind mereu acolo, săptămână de săptămână, ca să le iubim și să le consolăm pe aceste femei — indiferent care era situația lor.”

Weisel și echipa ei de lideri nu așteaptă ca femeile rănite să le caute. Ele se străduiesc să urmeze călăuzirea Duhului toată săptămâna, oriunde merg — în restaurante, magazine alimentare la birouri — și invită femeile să participe împreună cu ele la AFR.

Weisel și echipa ei cred în aruncarea năvodului pentru cei ce au nevoie de Isus. Ca urmare, Ajutor pentru Femei Rănite este un loc de întâlnire unde se întâmplă minuni de mântuire și vindecare.

În Mumbai, India, lucrătoarele de la Bombay Teen Challenge slujesc în fiecare an la mii de femei și fete din industria prostituției. Matroane și femei care au fost înainte în sclavia prostituției servesc astăzi ca evangheliste pline de putere. În prezent, ele duc fără teamă mesajul lui Isus la femei care se află în aceste lanțuri și care au nevoie disperată de eliberare. Ca niște Marii Magdalene ale secolului 21, ele împărtășesc vestea bună că Isus este viu și lucrează în lumea aceasta (Ioan 20:18). Înfruntând iadul, ele scot demonii și eliberează femeile.

Da, Satan le-a luat la țintă pe femei încă din Grădină. Dar Dumnezeu are un plan mai mare, plan de mântuire, pentru femeile și fetele din toată lumea. Și El cheamă încă fice curajoase ca să facă cea mai mare lucrare de evanghelizare printre aceste femei. Dumnezeu nu ignoră femeile din lumea noastră. Nici noi nu trebuie să le ignorăm.

BETH GRANT, instructor de misiune, co-fondator al „Project Rescue”, și prezbiter executiv al Consiliului General al Assemblies of God, reprezentând slujirile acreditate pentru femei.

Note

1. Census.gov
2. worldometers.info
3. who.int

TRANSFERAREA ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUMINII

de H. Maurice Lednicky

„Transferarea” (izbăvirea, strămutarea) din Împărăția întunericului (a lui Satan) în Împărăția luminii reprezintă un eveniment miraculos, făcut posibil doar prin intervenția divină deliberată. Omul nu-și poate schimba singur propria natură spirituală. Schimbările comportamentale pot fi făcute printr-o disciplină personală. Moralitatea exterioară poate fi chiar exemplară în ochii altora. Însă și cel mai mare efort uman nu-l va aduce, pur și simplu, pe om în relația corectă cu Dumnezeu și Creatorul lui. Acesta este mesajul simplu, dar profund incomprehensibil, al Evangheliei. Dumnezeu, prin Cristos Isus, a oferit această cale unică de scăpare din robia păcatului și de separarea finală și veșnică de Însuși Dumnezeu. Cum ar putea refuza cineva un asemenea har și o asemenea îndurare și dragoste? Acesta este mesajul nădejzii prezente și viitoare, atunci când nu mai există nicio speranță. De la întunericul celei mai negre nopți până la lumina strălucitoare a soarelui amiezii! Te îndemn să permiți acestui adevăr fundamental al planului răscumpărător al lui Dumnezeu să sădească din nou o bucurie fără margini în inima ta!

În comentariile mele anterioare, am discutat despre cele două împărății spirituale—**Împărăția întunericului** și **Împărăția luminii**. Așa cum am arătat deja, cu toții ne naștem, prin mijloacele naturale de procreare, în Împărăția întunericului. Aceasta înseamnă că am moștenit o natură decăzută, coruptă, de la strămoșii noștri. Totuși, există o speranță. Dumnezeu a oferit CALEA de ieșire din întuneric. În această secțiune vom începe cu consecințele catastrofale ale păcatului și vom încheia cu binecuvântările strămutării noastre în Împărăția luminii.

SATANA—STĂPÂNITORUL LUMII ACESTEIA

După cum îți amintești, Lucifer (numit acum Satana) era un înger de rang înalt care a dorit să se înalțe pe sine deasupra lui Dumnezeu, plănuiind o rebeliune împotriva Celui Atotputernic. Din cauza acestei răzvrățiri, el a fost azvârlit din cer pe acest pământ—care este doar o infimă părticică a creației lui Dumnezeu—fiindu-i îngăduit să stăpânească lumea pentru o vreme. Acest lucru ne ajută să înțelegem întregul plan și scop al lui Dumnezeu în relația Lui cu creația Sa morală, omul.

Isus, care l-a văzut pe „Satana căzând ca un fulger din cer” (Luca 10:18), s-a referit la el ca la „stăpânitorul lumii acesteia” de trei ori (Ioan 12:31; 14:30; 16:11). Poate că descrierile cel mai des citate în ce privește dibăcia de care Satana dă dovadă pe pământul pe care-l stăpânește sunt „dumnezeul veacului acestuia” (2 Corinteni 4:4) și „domnul puterii văzduhului” (Efeseni 2:2). Pavel îi încurajează pe credincioșii efeseni să „[se îmbrace] cu toată armătura lui Dumnezeu” deoarece lupta credincioșilor este îndreptată împotriva „căpeteniilor, [...] domniilor, [...] stăpânitorilor întunericului acestui veac, [...] duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:10-17).

Astăzi se fac mari presiuni pentru a se nega realitatea răului în lumea noastră. În absolut toate privințele, răul se înmulțește odată cu trecerea vremurilor. Satana i-a amăgit pe mulți și-i ține strâns sub controlul lui diabolic. Unicul lui scop este să distrugă orice persoană de pe acest pământ (Ioan 10:10). El se străduiește din toate puterile să-L batjocorească pe Dumnezeu și să convingă omul că nu se merită absolut deloc—nici în prezent și nici în viitor—să asculte de planul răscumpărător pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru om. Multe dovezi empirice ar putea fi oferite pentru a arăta consecințele comportamentale ale depravării omului; totuși, exemplele sunt atât de zdrobitor evidente încât nici nu mai e nevoie să fie reafirmate.

Credincioșii trebuie să vegheze permanent și vigilent în ce privește tertipurile și tacticile lui Satana de a crea discordie în cămine și biserici. Poate că nu suntem în stare să împiedicăm uriașul val al răului care ne înconjoară; însă, prin harul lui Dumnezeu, noi avem puterea de a-l înfrânge pe vrăjmaș în sfera noastră personală de influență. Domnul Își zidește Biserica, exact așa cum a promis (Matei 16:18). Diavolul n-are bucurie mai mare decât să cauzeze dezbinare în comunitatea de credință și să aducă ocară publică numelui Mântuitorului nostru. El se va folosi de orice mijloc posibil. De aceea, te îndemn să afirmi categoric că nu-i vei permite acestui vrăjmaș neobosit al lui Dumnezeu să aibă acces chiar și la cel mai mic segment al gândurilor, atitudinilor sau acțiunilor tale. Satana nu exercită stăpânire asupra copiilor lui Dumnezeu.

ÎN PREZENT, PĂCATUL ȘI CONSECINȚELE LUI SUNT DOMINANTE PE ACEST PĂMÂNT

Cartea Judecători, deseori numită „Epoca întunecată” a istoriei Israelului, zugrăvește o înfiorătoare imagine a

predilecției omului spre rău. Iată tiparul care se repetă în acea epocă:

Israel Îi întorcea spatele lui Dumnezeu și se închina la idoli.

Alți regi îi invadau, îi jefuiau și-i luau robi pe israeliți.

3. Dumnezeu ridică un judecător care îndemna Israelul la pocăință.

4. Ei Îl urmau pe Domnul câtă vreme trăia acel judecător.

5. Foarte curând după ce judecătorul murea, ei își întorceau din nou fața de la Dumnezeu.

Sunt multe dezastre naturale (secetă, cutremure, furtuni, inundații, etc.) care aduc suferință și durere. Întrucât cunoașterea și înțelepciunea noastră sunt cu mult mai prejos decât cunoașterea și înțelepciunea Celui Atotputernic, noi ar trebui să nu speculăm în ce privește modul în care aceste evenimente se încadrează în planul lui Dumnezeu pentru omenire. Totuși, răutatea foarte evidentă a oamenilor, manifestată pretutindeni în jurul nostru, nu este speculație. Lăcomia, corupția, abuzul de putere, mânia, ura, orice tip de maltratare sau abuzare a partenerilor de viață și a copiilor, imoralitatea și perversiunea sexuală—iar lista poate continua—sunt consecințele directe ale păcatului în lumea noastră. Uneori, arsenalul iadului este dezlănțuit cu atâta furie încât pare copleșitor chiar și pentru cel mai puternic în credință. Acest lucru n-ar trebui să ne ia prin surprindere sau pe nepregătite. Satana lucrează într-un mod foarte subtil și cu multă viclenie.

Declarând profetic că Își va zidi Biserica, Isus a folosit următoarea propoziție: „Și porțile Locuinței morților (*puterile Infernului*) n-o vor birui [sau n-o vor copleși prin forță sau nu vor pune stăpânire peste ea]” (Matei 16:18, versiunea *Amplified* a Bibliei). De-a lungul Scripturii, „porțile” unei cetăți indicau puterea ei. Acesta era locul unde stăteau de veghe oamenii cetății. În vremuri de război, porțile cetății erau bine ferecate pentru a împiedica intrarea dușmanului. Amintește-ți cum Samson a dărâmat porțile cetății filistene Gaza (Judecători 16:3). El i-a făcut de rușine pe filistenii care plănuiau să-l prindă. Isus a folosit această metaforă pentru a declara că nici măcar puternicul arsenal al lui Satana nu va împiedica Biserica Lui să biruiască asupra forțelor iadului. Înțelegi tu ce-a afirmat Isus aici? Biserica Lui va fi întemeiată chiar la intrarea în iad. De ce acolo? De ce nu într-un alt loc „mai sigur”? După părerea mea, acesta este un alt mod prin care Dumnezeu îi spune diavolului că nu va renunța și nu va abandona pentru totdeauna nici măcar o parte a creației Sale.

TOȚI SE FAC VINOVAȚI DE PĂCATUL PERSONAL

„Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23).

„Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, iar adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1:8).

„Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos [pe Dumnezeu], și Cuvântul Lui nu este în noi [în inimile noastre]” (1 Ioan 1:10).

“Voi erați morți odinioară din cauza neascultării voastre și a multelor voastre păcate... așa eram noi toți odinioară, urmând dorințele pătimase și înclinațiile naturii noastre păcătoase” (Efe-seni 2:1,3, NLT).

Unii m-ar contrazice spunând că există mulți oameni buni din punct de vedere moral, care sunt cinstiți, harnici și au un aport semnificativ în societatea în care trăiesc. Totuși, deși afirmația respectivă este adevărată, aceasta nu-i scutește de vinovăție înaintea lui Dumnezeu. Există două presupuneri eronate care apar deseori în discuție când este susținută o astfel de pledoarie. Prima presupunere ar fi aceea că prin fapte bune dobândim favoare de la Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă sunt îndeajuns de bun, Dumnezeu mă va accepta în familia Lui. Așa cum am văzut anterior, toți sunt mântuiți prin credință și nu prin efort omenesc (Efeseni 2:8, 9). A doua presupunere ar fi aceea că trebuie să fim sinceri în ceea ce credem, iar asta va fi cheia care ne va deschide

EXISTĂ PĂCATE DE „COMITERE”

Adică, atitudini și acțiuni care sunt clar interzise în Scriptură.

EXISTĂ PĂCATE DE „OMITERE”

Adică, atitudini și acțiuni care sunt clar cerute în Scriptură.

porțile cerului. Din nou, un neadevăr. Nu sunt multe căi spre cer. Apostolul Pavel a fost un adept fanatic al religiei iudaice, fiind chiar împunericit să-i persecute și să-i ucidă pe ucenicii lui Cristos (Fapte 9:1, 2). A fost nevoie de o întâlnire dramatică cu Cristos, pe drumul Damascului, ca el să-și schimbe felul de a gândi (Fapte 9:4-22). Mai târziu, în temnița din Roma, el povestește despre propria moștenire religioasă și mărturisește că „*orice lucru este lipsit de valoare când este comparat cu valoarea infinită a cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu*” (Filipeni 3:8, NLT). Smerita pocăință de păcat—recunoscând că Cristos a plătit pe cruce pedeapsa pentru păcatele mele—și ascultarea supusă față de El reprezintă singurul antidot pentru natura coruptă a întregii omeniri.

OMUL N-ARE NICIO SPERANȚĂ FĂRĂ CRISTOS

Pentru raționamentul filozofic, logic, al omului acest lucru sună atât de limitat și de arogant. Omul dorește să-și controleze propriul destin fără a i se impune vreo „restricție”. Cine are dreptul să definească ce este acceptabil moral pentru mine? Desigur, aceste gânduri defensive sunt de la diavolul însuși. Însă, potrivit Cuvântului inspirat, infailibil, al lui Dumnezeu, doar Isus Cristos oferă speranță atât pentru prezent cât și pentru viitor. Ce sistem sau lider politic ne poate da garanția unei vieți sigure, pașnice, în această lume extrem de nestatornică în care trăim? Ce religie neagă teama și vinovăția, în loc să ofere dragostea ca principiu călăuzitor pentru relații semnificative atât cu Dumnezeu cât și cu alte ființe umane?

Consemnarea istoriei umane atunci când este privită prin „lentilele” Scripturii indică un Dumnezeu iubitor ce dorește să-și răscumpere creația morală care, dintr-o mândrie egoistă, n-a ascultat de El. Și pentru că El este un Dumnezeu sfânt și

drept, prețul pentru răscumpărarea omului a putut fi plătit doar printr-o jertfă desăvârșită. Acesta este chiar motivul pentru care a venit Isus—ca să fie plata noastră pentru păcat.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fi, pentru ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu [...] n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:16, 17) (sublinierile autorului).

„Dar Dumnezeu este atât de plin de îndurare și ne-a iubit atât de mult, încât chiar dacă eram morți din cauza păcatelor noastre, El ne-a dat viață când L-a înviat pe Cristos din morți. Căci El ne-a înviat împreună cu Cristos și ne-a pus să ședem cu El în locurile cerești, pentru că suntem una cu Cristos Isus. Așa că Dumnezeu poate arăta spre noi în veacurile viitoare ca exemple ale nemărginitei bogății a harului și bunătății Sale față de noi, așa cum se vede din tot ce-a făcut pentru noi, care suntem una în Cristos Isus” (Efeseni 2:4-7, NLT).

„Dacă (...) mărturisești cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire” (Romani 10:9,10) (sublinierile autorului).

„De atunci încolo (imediat după mărturisirea lui Petru că Isus este Fiul lui Dumnezeu), Isus (Mesia, Cel Uns) a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învie” (Matei 16:21) (adăugările și sublinierile autorului).

„Dumnezeu a făcut Domn și Cristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi” (Fapte 2:36) (sublinierile autorului).

„Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul”, zice Domnul Dumnezeu. „Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic” (Apocalipsa 1:8).

„Eu sunt Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Cel Viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților” (Apocalipsa 1:17, 18).

Totuși, în ciuda tuturor dovezilor atât istorice cât și scripturale că Cristos este SINGURA cale de a găsi mântuirea, răscumpărarea, iertarea păcatelor și viața veșnică, mulți oameni încă nu cred. Și asta din cauză că (1) mințile lor au fost orbite de către Satana (2 Corinteni 4:4) și pentru că (2) adevărul despre plata substitutivă pe care Cristos a făcut-o pentru păcatele noastre este cunoscut prin revelație divină, și nu printr-un proces intelectual. Adresându-se comunității de credință din Efes, Pavel a folosit cuvântul „*taină*” de cinci ori vorbind despre *descoperirea lui Cristos* ca Mântuitor (Efeseni 1:9; 3:3; 3:4; 3:9; 6:19). Intellectul uman spune că această cale nu este posibilă. Duhul Sfânt spune că aceasta este singura cale.

TRANSFERAREA MIRACULOASĂ DE LA ÎNTUNERIC LA LUMINĂ

Transformarea dintr-un „păcătos” într-un „sfânt” este cu adevărat miraculoasă. Experiența de mântuire presupune întotdeauna o întâlnire decisivă cu Cristos. Este posibil ca

aceasta să nu se manifeste public atât de dramatic, așa cum s-a întâmplat cu Saul din Tars (mai târziu, Apostolul Pavel) pe drumul spre Damasc (Fapte 9:1-19), dar cu siguranță se va produce o transformare radicală. Chiar în momentul convertirii, trecutul este *iertat și uitat* de Cel Atotputernic—prin jertfa lui Cristos. Nu există convertire parțială. Nu poți aparține și lui Dumnezeu și lui Satana în același timp. Lanțurile robiei sunt zdrobite; persoana este acum o „*făptură nouă*” în Cristos (2 Corinteni 5:17). Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, dar la momentul respectiv, se produce și o schimbare majoră în acea persoană.

„Mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, și chiar iertarea păcatelor” (Coloseni 1:12-14) (sublinierile autorului).

Semnificația general acceptată a termenului „*transferare*” este aceea de strămutare dintr-un loc în altul. În Scriptură, „*izbăvirea*” este deseori înțeleasă ca asociată cu schimbarea unei locații. De exemplu, copiii lui Israel au fost izbăviți miraculos din Egipt—adică, au fost strămuțați dintr-un loc al robiei și sărăciei într-un loc unde curgea lapte și miere. Pentru acești credincioși din vechime, în special pentru evrei, acest concept a avut o semnificație deosebită. Ei cunoșteau istoria strămoșilor lor și în fiecare an celebrau *Paștele* ca o aducere-aminte ilustrativă a intervenției lui Dumnezeu pentru binele lor. În Noul Legământ, noi celebrăm Cina Domnului (împărtășirea) ca un memento în ce privește *Mielul nostru de Paște*, care de bunăvoie Și-a vărsat sângele pentru a ne izbăvi de moarte și a ne da viață. Poate că vom simți o înviore spirituală privind înapoi la robia din trecut, în care am fost ținuți captivi, și luându-ne timp să aducem mulțumiri și să celebrăm izbăvirea noastră.

O ce zi fericită, când Isus mi-a spălat păcatele!

Acum că am stabilit din punct de vedere biblic planul răscumpărător al lui Dumnezeu pentru omul căzut, vom studia într-un număr viitor despre călătoria credinței care durează până la capătul vieții. Deși mântuirea este instantanee, sfințirea este progresivă. Scopul spiritual al fiecărui credincios este să reflecte în jurul lui imaginea lui Cristos. Ține-ți inima alipită de Isus! Călătoria credinței are răsplătiri veșnice. Voi reveni în numărul viitor cu alte învățături.

Dr. H. Maurice Lednicky a fost ordinar pastor de către Assemblies of God cu 50 de ani în urmă. El este autor, evanghelist, pastor, misionar și fost președinte al Central Bible College, Springfield, Missouri.

Acest articol este preluat din *KINGDOM LIVING* © 2013 de H. Maurice Lednicky. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.

Isus umblă pe ape

de Jim Dearman

TEXT: Matei 14: 22-33

INTRODUCERE:

Isus a avut un scop când și-a trimis ucenicii dincolo de lac. Chiar dacă știa că se vor confrunta cu o furtună puternică. Dar El îi învață să se încreadă în scopul Său, în percepția Sa și în puterea Sa.

MESAJ:

1. Isus acționează cu SCOP (versetele 22-25)

- a. El acționează ca să-și arate puterea și să facă bine ucenicilor Săi...
 - Să le dea toate binecuvântările spirituale
 - Să-i modeleze după chipul Său
 - Să-facă folositori împărăției Sale
- b. Încrede-te în credințioșia Lui
 - El intenționează să-și împlinească fiecare promisiune

2. Isus vede în PROFUNZIME (versetele 26, 27)

- a. El discerne adevărata natură a ucenicilor Săi atunci când ei...
 - Se concentrează pe furtună și nu pe credințioșia Lui
 - Pun la îndoială ce le-a spus El să facă
 - Se tem de pericol și de eșec
 - Se îndoiesc că prezența Lui îi poate ajuta în dificultățile lor
- b. El le cere ucenicilor Săi să se încreadă în conducerea Lui, fără frică sau îndoială

3. Isus vine cu PUTERE (versetele 28-33)

- a. El poate schimba răul în bine
- b. El are puterea de a face toate lucrurile după voia Sa
 - El a umblat pe apă și i-a dat și lui Petru puterea de a umbla pe apă
 - Puterea Lui este nelimitată și IUBIREA LUI ESTE NESFÂRȘITĂ
- c. Încrede-te în El, lăsând controlul în mâinile Sale.

CONCLUZIE:

Când Isus i-a zis lui Petru în versetul 31 „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” El nu vorbea specific despre umblarea pe apă.

El îl întreba pe Petru:

- De ce te-ai îndoit de siguranța corăbiei, nu ți-am spus Eu să urci în corabie? (v. 22)
- De ce te-ai îndoit când a venit furtuna, nu te-am trimis Eu înainte? (v. 24)
- De ce te-ai îndoit când M-ai văzut, nu Mă cunoști? (v. 26)
- De ce te-ai îndoit să vii la Mine, doar tu ai cerut și Eu ți-am spus să vii? (v. 29)

Încrede-te în scopul Lui – când Dumnezeu îți spune să faci ceva pentru lucrarea Împărăției Sale, El îți dă o sarcină și pune în inima ta dorința. Fii ascultător și încrede-te în El.

Nu uita că El vede în profunzime – NU fii surprins când ajungi în furtună.

Crede că El are puterea și autoritatea de a împlini tot ce a spus – și când nu poți face nimic, te poți ruga și poți avea încrederea că El termină tot ce a început. (vs. 32-34)

Jim Dearman este coordonator cu tipărirea și distribuția pentru Life Publishers, Springfield, Missouri. Înainte de aceasta, a slujit ca misionar în Africa de vest timp de 22 de ani.